

ЗОРІННЯ

НОВОЇ ДОБИ

і

ВІСНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА

СКЕЛЯ ВІКІВ
«Ніхто бо не може
покласти іншої основи»
Викуп за всіх

«СТОРОЖЕ, ЯКА ПОРА НОЧІ?

Настав ранок, а все ж ще ніч!»

Ісаї 21:11, 12

Вид. 109 Верес. - Жовт. 2015 № 5

ЗМІСТ

Велич – нагорода за служіння.....	3
Помазані – утверджені – запечатані ..	6
Вірне використання нагод	7
Голос з неба	10
Палкі в молитві, “а для того пильнуймо”	14
Що бачив сліпий Вартимей?	18
“Кожен, хто народився [зачатий] від Бога, не грішить”	21
Вороги духовного Ізраїлю	23
Наша відповідальність перед теперішньою правдою	24
Великий Пастир та Його вівці	26

«Нехай я стою на сторожі своїй, і нехай на облозі я стану, і хай виглядаю, щоб бачити, що Він буде казати мені, і що відповідь на жалобу мою» Аввак. 2:1

«Тривога людей на землі, і збентеження від шуму моря та хвиль (збурених, невдоволених мас), коли люди будуть мертвити від страху й чекання того, що йде на весь світ (на всіх людей), бо сили небесні (церковні) порушаться... Як побачите, що діється це, то знайте, що Боже Царство близько... Випростуйтеся, і підійміть свої голови, - бо зближається ваше визволення» (Луки 21: 25-31)

ЦЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

Головна мета цього журналу – дати пояснення Біблії. Його видає Товариство дослідників Біблії для того, щоб на основі Святого Письма поширювати правдиве знання про Божий План Спасіння, особливо для тих, які називаються християнами. В ньому також даються оголошення про конвенції та звіти з цих конвенцій, а також оголошення про літературу, яку видає Товариство. Наші так звані «веріанські дослідження» є вивченням і дослідженням Святого Письма з використанням «Викладів Святого Письма», видання яких було організоване Товариством ще за часів Ч.Т. Рассела.

Цей журнал стає на захист єдиної правдивої основи надій християн, яку, як правило, відкидають, а саме, Викуп – відкуплення дорогоцінною кров'ю Ісуса Христа, що дав Себе на викуп за всіх (1 Петра 1: 19; 1 Тим. 2: 6). Лише на цій основі хтось може будувати з «золота, срібла, дорогоцінного каміння» Божого Слова (1 Кор. 3: 11-15; 2 Петра 1: 5-11). Іншою ціллю цього журналу є показати всім «що то є зарядження таємниці, яка від віків захована в Бозі», щоб «тепер через Церкву була оголошена найрізніша мудрість Бога», яка «за інших поколінь не була оголошена людським синам» (Ефесян 3: 9, 10, 5).

Цей журнал є незалежним від усіх партій, сект чи віровизнань і намагається кожне своє слово підпорядкувати Божій волі в Христі, як це виражено в Святому Письмі. Тому ми відкрито говоримо про все те, про що говорив Господь – згідно з Божественною мудрістю, якою Він нас обдарував, щоб про це говорити. Наше ставлення не є догматичне, бо що знаємо, те й говоримо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Призначення цього журналу – служити Богу, тому рішення про те, що може бути поміщене в ньому, а що ні, мусить бути згідне з нашою думкою відносно того, що є до вподоби Господу, згідне з Божим Словом і є для збудування братів і сестер у знанні та Божій ласці. Тому ми не тільки просимо, але й наполягаємо, щоб наші читачі досліджували кожне написане тут слово за допомогою непомильного Божого Слова.

ЗГІДНО З НАШИМ РОЗУМІННЯМ СВЯТЕ ПИСЬМО ВИРАЗНО НАВЧАЄ:

ЩО ЦЕРКВА Є «ХРАМОМ» ЖИВОГО БОГА – особливим «Його творивом»; що його будівництво ведеться на протязі всього віку Євангелії – відколи Христос стався Відкупителем світу і основним «Наріжним Камінем» цього храму, через який, коли він буде завершений, Божі благословення зійдуть «на всі племена», і вони матимуть доступ до Нього (1 Кор. 3: 16, 17; Еф. 2: 20, 22; Бут. 28: 14; Гал. 3: 29);

ЩО ВОДНОЧАС ВІДБУВАЄТЬСЯ ОБТІСУВАННЯ, ФОРМУВАННЯ І ШЛИФУВАННЯ ПОСВЯЧЕНИХ ВІРУЮЧИХ У ХРИСТОВЕ ПОЄДНАННЯ ЗА ГРІХ. І коли останній з цих «живих каменів», «вибраних і дорогоцінних», буде готовий, тоді великий Майстер збере все до купи у першому воскресінні, і храм буде наповнений Його славою і стане місцем зустрічі між Богом і людьми впродовж Тисячоліття (Об. 15: 5-8);

ЩО ОСНОВА НАДІЇ ДЛЯ ЦЕРКВИ І ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ В ФАКТІ, ЩО ІСУС ХРИСТОС «ЗА БЛАГОДАТТЮ БОЖОЮ СМЕРТЬ СКУШТУВАВ ЗА ВСІХ», Є «ВИКУПОМ ЗА ВСІХ», І «ЧАСУ СВОГО» БУДЕ «СВІТЛОМ ПРАВДИВИМ... ЩО ПРОСВІЧУЄ КОЖНУ ЛЮДИНУ, ЯКА ПРИХОДИТЬ НА СВІТ» (Євр. 2: 9; Ів. 1: 9; 1 Тим. 2: 5, 6);

ЩО НАДІЄЮ ЦЕРКВИ Є МОЖЛИВІСТЬ БУТИ СХОЖОЮ НА СВОГО ГОСПОДА, «БАЧИТИ ЙОГО, ЯК ВІН Є», СТАТИ «УЧАСНИКАМИ БОЖОЇ ІСТОТИ» І БРАТИ УЧАСТЬ В ЙОГО СЛАВІ ЯК СПІВСПАДКОЄМИЦЯ (1 Ів. 3: 2; Ів. 17: 24; Рим. 8: 17; 2 Петр. 1: 4);

ЩО ТЕПЕРІШНІМ ЗАВДАННЯМ ЦЕРКВИ Є ВДОСКОНАЛЮВАТИ СВЯТИХ ДЛЯ МАЙБУТНЬОЇ ПРАЦІ СЛУЖБИ; РОЗВИВАТИ В СОБІ КОЖНУ БЛАГОДАТЬ, БУТИ БОЖИМ СВІДОЦТВОМ ДЛЯ СВІТУ І ГОТУВАТИСЯ БУТИ ЦАРЯМИ І СВЯЩЕНИКАМИ В НАСТУПНОМУ ВІЦІ (Еф. 4: 12; Мт. 24: 14; Об. 1: 6; 20: 6);

ЩО НАДІЯ ДЛЯ СВІТУ ПОЛЯГАЄ У БЛАГОСЛОВЕННЯХ ЗНАННЯ І МОЖЛИВОСТЕЙ, ЯКІ БУДУТЬ ДАНІ ДЛЯ ВСІХ ХРИСТОВИМ ТИСЯЧОЛІТНІМ ЦАРСТВОМ, – РЕСТИТУЦІЇ ВСЬОГО, ВТРАЧЕНОГО В АДАМІ, ДЛЯ ВСІХ ОХОЧИХ І СЛУХНЯНИХ, З РУК ЇХНЬОГО ВІДКУПИТЕЛЯ І ЙОГО ПРОСЛАВЛЕНОЇ ЦЕРКВИ, – КОЛИ ВСІ СВАВІЛЬНІ НЕЧЕСТИВЦІ БУДУТЬ ЗНИЩЕНІ (Дії 3: 19-23; Іс. 35).

“ЗОРІННЯ НОВОЇ ДОБИ”

Журнал видається кожних два місяці

Цей журнал видається Товариством дослідників Біблії. Статті, які друкуються в ньому, перекладені з Репринтів (передруку) статей, написаних братом Расселом. Статті друкуються в зворотному порядку, починаючи з 1916 року написання.

Хочемо повідомити всіх читачів “Зоріння Нової Доби”, що цей журнал розповсюджується безкоштовно. Надіємось, що брати усіляко будуть

підтримувати цей журнал, який розповідає про наближення Божого Царства, потішає пригноблених і дає харч у пору для тих, котрі зробили з Богом угоду при жертві.

ЦЕЙ ЖУРНАЛ ВИДАЄТЬСЯ ДЛЯ ДОБРА БОЖОГО НАРОДУ І ДЛЯ БОЖОЇ СЛАВИ.

Всі листи, зауваження та побажання просимо висилати на адресу:

п/с 6890
м. ЛЬВІВ, 79058

ВЕЛИЧ – НАГОРОДА ЗА СЛУЖІННЯ

МАРКА 10: 32-45

“Бо Син Людський прийшов не на те, щоб служили Йому, але щоб послужити, і душу Свою дати на викуп за багатьох” (вірш 45).

ЗГАДАНІ події відбулися при закінченні Ісусового служіння. Понад три роки зайняло покликання учнів і їхнє навчання. Вони почали бачити в Ньому Месію, спадкоємця всіх Божих обітниць – Того, через Кого повинно бути встановлене Месіанське Царство, яке благословитиме весь світ – мертвих і живих.

Учитель окремо запевнив їх, що у випадку вірності вони будуть сидіти з Ним на Його престолі. Проте Він не сказав, що Царство буде духовним і що вони потребуватимуть зміни Першого Воскресіння, перш ніж стати його учасниками. Він ще не виклав їм виразно факту, що буде потрібний цілий вік, перш ніж вони будуть мати участь в цьому Царстві, і воно буде встановлене між людьми. Але Він вже натякнув про все це. Він сказав: “Я ще маю багато сказати вам, та тепер ви не можете знести. А коли прийде Він, Той Дух правди, Він вас попровадить до цілої правди, бо не буде казати Сам від Себе, а що тільки почує, казатиме, і що має настати, звістить вам”.

Однак Ісус вже почав сповіщати учням частину того, що вони мали знати і розуміти, бо інакше вони були би цілковито приголомшені і розчаровані. Він розповів їм, що збирається йти в Єрусалим і що там його віддадуть поганам на розп'яття. Св. Петро, завжди сміливий, цього разу стягнув на себе суворий докір, бо наважився зробити Учителю зауваження, кажучи: “Ти не говориш нам правди; з Тобою це не станеться, і Твої слова нас тільки знеохочують. Я кажу, що ти є великим Месією. Ти маєш царювати, і Ти не будеш розп'ятий. Полиш цю думку, дорогий Учителю, і давай краще думати про славні речі

Царства, яке Ти скоро запровадиш і в якому ми, Твої вірні учні, будемо мати частку”. Але Ісус докорив св. Петру: “Відступись, сатано, від Мене, бо думаєш ти не про Боже, а про людське”.

І тепер (в цій лекції) Ісус під час подорожі знову говорить про сором, про погане ставлення до Себе і про смерть, яка має прийти на Нього. Але цього разу Він додає про Своє воскресіння з мертвих на третій день. Однак дана річ далі була незбагненою для учнів, і вони тільки казали між собою: “Це ще один неясний вислів Учителя і знову, мабуть, таємничий. Пам'ятаєте, як Він одного разу говорив: «Якщо ви споживати не будете тіла Сина Людського й пити не будете крові Його, то в собі ви не будете мати життя»? Це був неясний вислів, і ми не могли його зрозуміти. Але ми його прийняли, хоча ані тоді, ані тепер не в змозі збагнути зміст цих слів. Перед нами ще один схожий вислів: Учитель каже, що Його будуть трактувати як найгіршого зі злочинців – що Його розпнуть”.

Вони не могли збагнути значення слів Учителя; Його думки здалися такими інакшими ніж все те, чого вони сподівалися. Як вони могли їх прийняти? Тільки після П'ятидесятниці вони змогли повністю зрозуміти стан справ і те, про що Ісус їм говорив. Тоді Святий Дух почав робити зрозумілим Божественний задум: що страждання усієї Церкви повинні прийти перед об'явленням слави Царства і початком благословення світу.

ПРАВОРУЧ ОДИН І ЛІВОРУЧ ОДИН

Інше Євангеліє розповідає, що мати Якова та Івана підійшла разом з ними і вголос попросила за них. Вони вірили, що час роздавання почестей Царства дуже близько і хотіли порозмовляти

про почесні місця. Не думаймо, що ці два дорогі учні шукали становища поряд з Учителем тільки заради честолюбства. Краще вважати, що вони дуже любили Господа і тому думали, що здатні оцінити становище близько Нього більше ніж дехто інший. Дійсно, вони, мабуть, цінували можливість знаходитися поруч з Учителем в години Його страждань і найглибших переживань, і їм було дозволено бути ближче до Нього, ніж більшості з Дванадцяти. У кількох випадках Господь брав тих самих Якова, Івана та Петра зі Собою. Вони були з Ним на святій горі, під час пробудження дочки Яіра і в Гефсиманському саду. Вони мали гарний характер, який Господу дуже подобався.

Звернімо увагу на слова Ісуса. Він не сказав: “Мої дорогі учні, ніякого престолу не буде”, а, навпаки, ствердив, що хоча престол буде, і на ньому будуть більш почесні місця, проте їх розподілятиме не Він, а Отець. Отець виступає представником абсолютної справедливості, тоді як Ісус виступає представником милосердя, співчуття, прощення. Місця в Тисячолітньому Царстві будуть дані не на основі милості або прихильності, а виключно на основі достоїнств. Господь Ісус займатиме найвище місце, бо Він достойний: “Достойний Агнець, що заколений, прийняти силу і багатство, і мудрість, і міць, і честь, і славу, і благословення”. Отець дасть це Йому, як обіцяв. І справді, Він вже дав Господу честь і велику славу, навіть якщо ця слава Царства далі чекає, доки Церква, Тіло Христа, не буде укомплектована через зміну Першого Воскресіння.

ЩО ОЗНАЧАЄ ЦАРСТВО?

Багато століть серед християнського народу панувала плутанина щодо Царства Месії, про яке так часто згадували Ісус та апостоли і яке є основою нашої лекції. Спочатку не було жодної плутанини, ані протягом майже двісті років після днів Ісуса. Первісна Церква дуже добре розуміла обітницю, що Месія прийде вдруге, прийме Церкву до слави зі Собою і Божественною Силою встановить Царство, щоб керувати світом та підкорювати всі речі під волю Бога, і що це Месіанське Царство потребуватиме тисячу років, щоб виконати свою місію. Але поступово виникла теорія, що Церква має бути організована як Царство Месії і має завоювати світ перед Другим приходом Ісуса.

Цей небіблійний погляд змінив весь шлях історії церкви. Замість того, щоб далі проповідувати Євангеліє з єдиною метою вибрати і удосконалити нечисленних святих, які мають вуха щоб слухати і серце, здатне оцінювати, щоб зробити їх готовими до честі та слави Царства, шлях було змінено. З'явилося намагання захопити світську владу. Почалися інтриги, висунуто фальшиві претензії і на основі забобонів зроблено спроби захопити контроль над царями та народами. До того ж були вжиті переслідування, натомість до світських правителів ставилися з лестощами, погрозами, примусом, щоб вони стали знаряддям церковництва для встановлення всесвітнього панування церкви.

Деякий час (з використанням інквізиції і т. д., і т. п.) ці речі мали успіх, але після 1799 року від всіх думок про церковне панування над землею довелося відмовитися. У своєму сум'ятті деякі втратили усіяку віру в Месіанське Царство, і небагато хто виглядає за ним у Другому Приході Христа. Багато хто в розгубленості уявляє собі духовне царство в серцях віруючих. Інші вірять, що Христове Царство тепер представлене у великих урядах світу, однак вони присоромлені і спантеличені, коли їх питають, чому деякі частини цього Царства Месії будують військові кораблі, щоб нищити інші частини цього ж Царства.

Більшість християн вважає учення Біблії непослідовними, нелогічними. У протилежному випадку вони би розуміли, що св. Яків, св. Іван та інші апостоли не зможуть сидіти на дванадцяти престолах, якщо не буде правлячого Царства. Вони би також розуміли, що Царство повинно бути в майбутньому, на основі Господньої молитви: “Нехай прийде Царство Твоє, нехай буде воля Твоя, як на небі, так і на землі”. Треба врешті припинити трактувати Боже Слово облудно. Ми повинні вчитися читати нашу Біблію шанобливо і розуміти її, порівнюючи вірші один з одним. Дослідники Біблії, які так роблять, отримують велике благословення і усвідомлюють, що Царство Месії не тільки є в майбутньому, але, очевидно, є близько – в дверях.

“ЧИ Ж МОЖЕТЕ ВИ?” – “МОЮ ЧАШУ, МОЄ ХРИЩЕННЯ?”

Двом дорогим учням, які просили про місце поруч з Учителем в Царстві, Ісус дав зрозуміти, що будь-яке становище в Царстві вимагатиме

виконання певних умов. Недостатньо бути покликаним до учнівства. Недостатньо підкорити все, щоб йти за Господом, недостатньо бути з Ним, чути Його учення, приймати їх в міру розуміння. Потрібне ще щось, інакше взагалі можна не потрапити до Царства.

Ці умови Учитель виклав так: “Чи ж можете ви пити чашу, що Я її питиму або христитися хрищенням, що я ним хрищуся?” Що це означало? Хіба Він хотів дізнатись, чи вони здатні та охочі їсти Пасхальну вечерю, приймати прісний хліб та пити з пам’яткової чаші, які Він встановив? Багато хто з них вже був охрищений. Чи мав Ісус на увазі, що вони знову повинні христитися у воді? Який був зміст висловів “Моя чаша”, “Моє хрищення”?

Відповідаємо, що “чашею” Ісуса була чаша, про яку Він згадав в іншому місці, кажучи: “Чи ж не мав би Я пити ту чашу, що Отець дав Мені?” У Божественному Плані Бог вже постановив, що той, хто належатиме до великого Месії, і кому буде довірена слава, честь і сила Месіанського Царства для благословення світу, зобов’язаний показати, що він заслуговує на таку честь та славу. У випадку самого Ісуса чаша означала всі випробування, пов’язані зі соромом та приниженням (включаючи розп’яття), яких Він зазнав протягом трьох з половиною років Свого земного служіння і які повністю закінчилися на Голгофі, коли Він вигукнув: “Виконалося”.

Про цю чашу Учитель сказав до учнів: “Пийте з неї всі”. Іншими словами, той, хто хоче бути успішним як учень Христа в здобутті співпадкості з Учителем у славі, честі та силі Його Царства, повинен перш за все продемонструвати відданість та вірність в стражданнях з Учителем, повинен показати свою любов, відданість і вірність до смерті, йдучи слідами Ісуса.

Учитель говорив не про водне хрищення, а про Своє хрищення в смерть, про яке він казав кілька днів згодом: “Я ж маю христитися хрищенням, і як Я мучуся, поки те сповниться!” Хрищення Учителя на початку Його служіння було тільки символом, образом дійсного хрищення. Занурення у воду, поховання в ній і підняття з неї символічно представляли Його занурення в смерть і Його воскресіння з неї. Його дійсне хрищення в смерть продовжувалося три з половиною роки, від Йордану до Голгофи, і коли Він вигукнув на хресті “Звершилося!”, то дав зрозуміти, що Його хрищення

в смерть закінчилося. Він був піднятий з цієї смерті-хрищення на третій день силою Отця, щоб сісти праворуч Нього, і це становище Він займатиме завжди.

Таким було хрищення Учителя. Воно означало повну відмову від всіх земних прав. І ось тепер Він запитав Своїх дорогих учнів, чи вони готові, здатні і охочі йти за Ним такою мірою – бути учасниками Його чаші безчестя і Його хрищення в смерть. Вони могли сподіватися частки в Його Царстві тільки шляхом вірного слідування за Ним. Цей самий принцип варто застосовувати до всіх послідовників Ісуса. Кожен з нас повинен вирішити, чи він питиме з Його чаші чи ні, чи він братиме участь в Його хрищенні в смерть чи ні. Тільки скромні, самовіддані будуть здатні і охочі перейти крізь таке випробування.

А тепер застосуємо ці думки до неправильних поглядів про Царство, які так часто вживають. Як можна таке бачення застосувати до Божого Царства в серці або до різних царств на землі? Чи потрібно царям землі брати участь в Христовому безчесті та жертві до смерті через посвячення, щоб вони могли царювати? Або якщо застосувати цю річ до церковних систем теперішнього часу, як це деякі роблять, то чи справді хтось з великими труднощами добивається членства в земних інституціях, званих церквою Христа? Чи для того, щоб до них потрапити, потрібно самовідречення? Чи всі в них поховані з Христом у хрищенні – у Його смерть? Чи всі вони беруть участь в чаші Його страждань? Зовсім ні! Тільки правильний погляд на Царство дозволяє розібратись із цими різними уявленнями. Ми повинні розуміти, що Царство є дорогоцінною Перлиною, для здобуття якої потрібно пожертвувати всім іншим (Мт. 13: 46).

“МОЖЕМО” – “ВИ... БУДЕТЕ”

В іншому описі цієї події учні відповіли, що вони можуть, тобто хочуть, мати частку в чаші Учителя і в Його хрищенні. Певно, вони не знали чітко, що все це означає, але могли, хотіли, були готові робити все, що Учитель накаже. Так само повинно бути з усіма, які, як вірні апостоли, вийдуть переможцями і будуть мати частку з Відкупителем у славі, честі та безсмерті, обіцяними Його класу Царства, класу Нареченої.

У цьому випадку Ісус висловився так: “Ви питимете Мою чашу і будете христитися

хрищенням, що Я ним хрищуся”. Іншими словами, готовність з боку усіх є саме тим, чого Господь розсудливо вимагає від Своїх учнів. У нас немає сили, якою Він володіє: ми – грішники з природи. Він був “святий, незлобивий, невинний, відлучений від грішників”. Отже, ми повинні хотіти робити добре, а Господь обов’язково прийме нас під Свою опіку і у Свою Школу випробувань та досвіду, даючи лекції, потрібні, щоб показати нашу відданість та вірність аж до смерті. Яке милосердя, яка божественність: оскільки ми, члени деградованого роду, не спроможні відстояти себе, Бог подбав про нас через Спасителя, якого призначив. Наші вади вважаються приписаними Відкупителю, тоді як Його досконалість вважається приписаною нам. Тому тільки через Нього ми можемо сподіватися здобути Царство, славу, честь і безсмертя.

ГОЛОВНИЙ СЛУГА – НАЙБІЛЬШ ШАНОВАНИЙ

Інші апостоли обурилися, що св. Яків та св. Іван наважилися на таке прохання. Однак цей випадок дав Ісусові можливість викласти засади, які повинні зобов’язувати, коли мова йде про велич у Месіанському Царстві. Хто буде служити іншим найбільше, той продемонструє Богу, що він набагато більше підходить на те, щоб зайняти вище становище. Усе це відрізняється, як говорить Ісус, від загальноприйнятого стану речей, де влада здійснюється на засадах певного примусового порядку.

Порядок Царства буде такий: хто найбільше служить, той матиме найвищі почесті. Найбільшим слугою всіх є сам Ісус. Його становище в Царстві є найвищим і божественно визначеним. Інші будуть шикуватися після Нього залежно від того, наскільки будуть мати Його дух любові, служіння, слухняності та відданості.

R5483 (1914 p.)

ПОМАЗАНІ – УТВЕРДЖЕНІ – ЗАПЕЧАТАНІ

“Той же, що утверджує нас із вами у Христа й намастив нас – Бог, Він і запечатав нас”
(2 Коринтян 1: 21, 22).

АПОСТОЛ звертається до Церкви в Коринті, признаючи, що це зібрання є співпрацівниками з ним, прийнятими Богом як члени Христа, Помазанця. Христос є Тим, про Кого пророко сказано наперед як про позаобразного Пророка, позаобразного Священика, позаобразного Царя, Який має благословити світ Своєю працею зцілення, навчання, допомоги, підняття. Апостол каже, що Той, Хто привів нас у Тіло Помазанця, Хто поставив нас, утвердив, є Бог. Це означає, що тих, хто приходить до Нього, покликують Бог. Це означає, що попередньо є запрошення, і апостол каже, що цієї честі ніхто не бере сам собою. Навіть Ісус не міг взяти для Себе честь бути Священиком і Царем; Він не міг казати: “Я буду Священиком; Я буду Царем!”

Як Бог покликав Ісуса стати великим Головою над Еклезією, Тілом, так через Ісуса Він запросив нас стати Його членами. І якщо ми підпорядковуємося вимогам і стаємо прийнятними через нашого великого Заступника, ми впроваджені в Тіло – помазані. Це не удача; ми дійсно впроваджені, і будемо далі перебувати в цьому становищі, хіба що через невірність

будемо витерті, і вінець, приділений нам, буде забраний.

Тим, хто впроваджує, хто утверджує нас, хто помазав нас Святим Духом і, відповідно, зробив членами цієї святої громади, є Бог, Небесний Отець. Навіть в коло повноважень нашого Відкупителя не входить впровадження нас і помазання. Апостол каже: “Бог розклав члени в тілі, кожного з них, як хотів”. Все є від Отця, і все є через Сина; отже, помазання, яке ми приймаємо, походить від Отця. Тим не менше, шляхом до нього є Господь Ісус. Святий Дух, який Отець дав Ісусові, Він вилив на нас. Отець дає на це дозвіл, і Син виливає.

ЗАПЕЧАТАНІ ПО ПОДОБІ УЧИТЕЛЯ

Бог також “запечатав нас”. Важливо, що ми зачаті Святим Духом, увійшли в склад Тіла, але ще іншою цінною думкою є те, що ми повинні бути запечатані, на нас має залишитися слід, ми повинні отримати відбиток. Як ми опускаємо печатку у віск, щоб утворилася її подoba, так само відбувається з нами, якщо ми прагнемо знати і виконувати Божу волю. Його Святий Дух витискає в нас образ нашого дорогого Учителя; і засобом, яким ми запечатані, є Правда.

Отже, запечатані Святим Духом значною мірою оцінюють Правду. Всі обітниця приходять

через Боже Слово. Це – сила, яка діє в даний час, тому весь Божий народ у всіх частинах світу отримує відбиток з допомогою Божих обітниць. Бог викликає в нас і хотіння, і чин за доброю волею Своєю. Це печатання є від Отця,

бо воно є через Його обітници. Але воно є під керівництвом та доглядом Голови Церкви, нашого Господа Ісуса, щоб Він міг у відповідному часі представити нас Отцю без плями і докору. R5498 (1914 p.)

ВІРНЕ ВИКОРИСТАННЯ НАГОД

ЛУКИ 19: 11-27

“Сказав же йому його пан: Гаразд, рабе добрий і вірний! Ти в малому був вірний, над великим поставлю тебе, увійди до радощів пана свого!” (Матвія 25: 21).

МИ не повинні плутати Притчу про Міни з притчею про Таланти. Вони навчають про різні речі. У випадку талантів кожному слугі дано різну кількість. У випадку мін всі мали однакову кількість – кожний слуга отримав одну міну, приблизно 16 доларів. Отже, ця притча згадує про щось, що є спільним для всього класу, про який іде мова.

Ціль, для якої була дана притча, є викладена в нашій лекції. Господь та Його учні наближалися до Єрусалима, де Він незабаром мав бути розіп'ятий. Учні ж, навпаки, думали, що Месіянське Царство буде негайно встановлене у силі та з великими почестями. Ця притча повинна була дати їм зрозуміти, що до встановлення Царства мине значний період часу.

Учням було відомо, що царів Палестини призначав Римський імператор, у чому вони недавно переконалися, коли один з Іродів поїхав до Рима просити, щоб його призначили над царством. Дехто зненавидів його і відправив послання до Рима, дискредитуючи його і даючи зрозуміти, що віддавав би перевагу іншому цареві. У даному випадку Ісус використав це як ілюстрацію. Він був призначенцем на Месіянське Царство світу, але спочатку треба було піти до неба, щоб з'явитися в присутності Небесного Отця, великого Пана, Володаря Всесвіту. Отець мав обдарувати Його владними повноваженнями, і після цього Він мав повернутися на землю, щоб здійснювати Своє панування.

Це докладно представляє річ, наведену пророко (Пс. 2: 8). Божественний порядок такий: Месія, після завершення Своєї праці, безпосередньо в небі звернеться з проханням про Царство, про яке Божественне провидіння вже подбало і яке Божественне пророцтво вже звістило наперед. “Жадай Ти від Мене, і дам Я

народи Тобі, як спадщину Твою, володіння ж Твоє аж по кінці землі!”

“ТОРГУЙТЕ, АЖ ПОКИ ВЕРНУСЯ”

У період Своєї відсутності – коли Він знаходився в Небі, чекаючи аж Йому Божественно буде передано уряд землі – Він передав Своїм учням, Своїм слугам, по-іншому названим братами, по одній міні кожному. Ідучи, Він дав їм повну свободу чинити як вони вважатимуть за потрібне і показати свою любов і запал у Його службі. При Його поверненні всі слуги мали дати звіт, а про ступінь запалу та вправності слуг мали свідчити наслідки, відповідно до яких вони повинні були отримати нагороду.

Притча робить різницю між цими посвяченими слугами Бога і людьми в загальному. Вона показує, що людським масам не доручено нічого, і при поверненні Учителя як Царя їм не дані ані суд, ані нагорода. Він дав міні тільки Своїм слугам; тільки слуги були відповідальні за ці міні; тільки з цими слугами вестиметься розрахунок тільки вони підлягають у цій справі нагороді або покаранню.

Розглядаючи, що може означати або символізувати міна, ми повинні пам'ятати факт, що оскільки та сама кількість була дана кожному, то результат має свідчити про певне благословення, тобто певну відповідальність, дану в кожному випадку усім з Божого посвяченого народу – усім Його слугам. Є лише одна річ, яка приходить нам на думку і яка дана усім з Господнього народу однаковою мірою. Вони не мають однакових талантів та нагод, а, навпаки, мають різні. Дехто має більше багатства, а дехто – менше; дехто вирізняється розумовими здібностями; дехто має більш сприятливе оточення, а дехто – менш сприятливе. Але жодний з цих різних талантів не має відношення до Притчі про Міни.

Міна є однаковою для всіх і представляє виправдання. Відкупитель робить для всіх,

які стають Його послідовниками, єдину річ: виправдовує їх дармо від всього. Це ставить їх абсолютно на одному рівні, бо виправдання кожен отримує настільки, наскільки є в потребі – наскільки йому з природи не вистачає до досконалості, Божественного мірила.

“БУДЬ ВІРНИЙ ДО СМЕРТІ”

Всі, які тепер стали дітьми Бога, слугами Бога, послідовниками Христа, повинні отримати від Господа, як основу для таких відносин, міну – вільне прощення гріхів, виправдання. На цій основі вони можуть встояти перед Богом, і все, що вони можуть робити або намагатися робити, буде їм зараховано. А так як виправдання дає всім однакою можливість, то наслідки свідчитимуть про ступінь повного любові запалу, яким керується кожний слуга. Хто дуже любить, той багато служитиме. Хто мало любить, той занедбуватиме свої нагоди. Як один слуга з притчі здобув десять мін, так і шляхетні характери, такі як св. Петро, св. Павло, св. Іван та інші, жертвували собою раз за разом у Божественній службі. У своєму запалі вони вважали все земне втратою і жужелем, щоби вгодити своєму Учителю, грядущому Цареві.

Вони і такі як вони, радо віддаючи себе зі запалом у службі Господу, повинні мати найвищу нагороду, як про це свідчать Господні слова: “Гаразд, рабе добрий! Ти в малому був вірний, володів десятьма містами”. Як знаємо з притчі, інший прийшов і повідомив, що він здобув п’ять мін. Хоча він не зробив аж так добре як перший, але він зробив добре і отримав таку саму похвалу за те, що він був вірний, хоча менш вірний, ніж перший. Він почув він пана: “Гаразд”, – але нагорода була меншою – володіння п’ятьма містами. Це означає менш впливове становище в Месіанському Царстві.

Врешті прийшов ще один слуга і сказав: “Пане, ось міна твоя, що я мав її сховану в хустці”. Це свідчить про клас, який каже: “Я намагався зберегти своє виправдання. Я намагався жити справедливо і чесно, але я не пожертвував собою. Я радий, що можу признатися, що нічого не втратив. Я справді боявся скористатися нагодою і вжити мій привілей, бо усвідомлював, що Ти сподіваєшся значного прибутку з того, що дав мені”.

Пан у притчі далі звертається до нього як до слуги, але вже як до злого слуги, який знав волю свого пана, зайнявся Його службою, проте

виявився невірним щодо неї. Коли би він не називав себе слугою, то не отримав би жодної міни і не мав би жодної відповідальності за неї. А так йому треба було скористатися привілеєм та нагодою і жити для свого пана. Навіть якщо би він не робив цього так жваво і безпосередньо, як інші, йому, однаково, треба було би хоч трохи використати довірену йому міну, щоб показати результат.

Можемо припустити, що цей слуга представляє значний клас тих, які уклали угоду з Господом, щоб бути Його слугами, отримали виправдання з Його рук, але занедбали показати належне самопожертвування в Його службі. Таке нехтування свідчить про брак повного любові запалу і означає, що вони не будуть придатні до участі в Царстві. Цей клас згадується Господом в кількох випадках: наприклад, він показаний в нерозумних дівчатах, які не змогли увійти на весілля, і їм не вдасться стати членами Нареченої, Дружини Агнця.

“СПАСЕТЬСЯ, АЛЕ ТАК, ЯК ЧЕРЕЗ ОГОНЬ”

Той самий клас, мабуть, зображений св. Павлом, коли він, говорячи про такі ж випробування Церкви в кінці цього Віку, каже: “Огонь [того дня] діло кожного випробує, яке воно є”. Далі він говорить, що ті, які будують зі золота, срібла то коштовного каміння, не зазнають жодної шкоди, а отримують повну нагороду, натомість інші, будуючи на тій самій Скелі, Ісусі Христі – на тому ж виправданні вірою – втратять час і нагоду. Однак він додає, що вони самі спасуться, але так, як через вогонь.

Це, на нашу думку означає, що клас слуг, який береже своє виправдання, намагаючись жити порядно, сумирно, але не жертвує собою так, як обіцяв на основі угоди, не буде втрачений в тому найгіршому значенні слова. Щоправда, він втратить велику нагороду – найбільше благословення, Царство, – та оскільки він далі залишається слугами і має любов до праведності, він спасеться так, як через вогонь, тобто через горе. Він остаточно здобуде вічне життя на духовному рівні, але буде знаходитися нижче класу Нареченої. Він, здається, представлений у Святому Письмі як дівчата, подруги Нареченої, які йдуть за нею (Пс. 45: 15).

Це, здається, також зображено в Об’явленні, розділи 14 та 7. Тут про вибрану Церкву згадується як про 144 000 тих, які стоять на Горі

Сіон, бо вони йшли за Агнцем скрізь, куди Він ішов. Також Велика Громада показана як ті, що переходять через велике горе, обмивають свої одяги і здобувають місце перед Престолом, а не на Престолах. Їм дано пальмове віття замість корон. Вони – переможці, але не “більш як переможці”. У цьому відношенні вони не є копіями дорогого Божого Сина, не вважаються гідними бути членами класу Його Нареченої, яка має ділити з Ним почесні, славу і служіння в Його Царстві, як це викладено в притчі.

Побоювання, про які слуга каже: “Я бо боявся тебе”, – нагадують нам слова апостола про цей клас. Апостол говорить, що Христос у Своему Другому Приході визволить тих, які все життя були віддані рабству через страх смерті. Посвячення Господніх слуг є до смерті, а ті, які бояться смерті, бояться виконувати обіт своєї угоди. Вони не заслуговуватимуть на Господнє схвалення як вірні слуги. Тим не менше, в домі Царя є багато посуду – один на більшу честь і другий на меншу честь (2 Тим. 2: 20-21).

“ВОРОГІВ МОЇХ... ПРИВЕДІТЬ СЮДИ”

Доки славний Месія не закінчить справи зі Своїми слугами у Своему Другому Приході, Він не матиме справи зі світом і, перш за все, зі Своїми ворогами. Так каже притча, і це підтверджують різні вірші Писання. Коли Ісус молився в ніч перед розп’яттям, Він казав: “Не за світ Я благаю, а за тих, кого дав Ти Мені” (Ів. 17: 9; 17: 20). Ось так наш Господь накреслив працю Євангельського віку. Вона є тільки для вибору Його слуг, для їх випробування та перевірки. Мета цього – встановити, хто з них буде заслуговувати на участь з Ним у великому Тисячолітньому Царстві, яке Бог постановив і завданням якого є благословення та підняття всього світу людства.

Отже, 2-й Псалом показує, що Відкупитель не буде молитися і не буде просити за світ, доки у Своему другому приході Він не буде готовий встановити Своє Царство, доки спочатку Його Церква не буде зібрана до слави. Тоді Він проситиме про язичників. Під виразом “язичники”, тобто погани, маються на увазі всі ті, хто не є з Богом, “вороги через злі учинки”. Далі цей Псалом каже, що Месія буде поводитися з язичниками суворо: “потовче їх як посуд ганчарський” і т. п. Це, як пояснюють інші вірші, означає, що запровадження Царства Месії принесе великий Час Гора, символічно

названий вогнем, тобто вогняними судами. “Він... з’явиться з неба... в огні полум’яному,.. даватиме помсту”. Усе, що має відношення до нинішніх інституцій і суперечить Божественним критеріям справедливості, зазнає жахливого трусу і остаточно буде знищене.

Однак Господь ранить, щоб зцілити. Уроки Часу Гора будуть мати цілющий вплив, як читаємо про це: “Коли бо присуди твої діються на землі, тоді живущі на світі навчаються справедливості” (Кул.). Ці присуди аж ніяк не приходитимуть на всіх впродовж тисячі років Царства Месії, а дістануться тільки тим, які їх заслуговують. Тому ці присуди будуть особливо суворими на початку. Всі, які навчаться праведності, тим самим, будуть визволені, і як вони будуть приходити до згоди з Царем царів і Паном панів, їхнім наділом будуть благословення, що підніматимуть їх поступово до людської досконалості.

“ПОВБИВАЙТЕ ПЕРЕДО МНОЮ”

На перший погляд, ці слова означають, що Цар Слави буде неблаганним, лютим, безжалісним до Своїх ворогів. Важко собі уявити, як це може свідчити про співчуття! Він радить нам любити своїх ворогів і робити добро тим, хто озлоблений на нас. Поступово ми починаємо розуміти, що великий Цар дійсно буде вести таку політику. Він принесе найбільше добра Своїм ворогам, коли за їхні погані вчинки дасть їм покарання у вигляді сорому, розголосу, презирства. Це буде потрібне, щоб викликати в них вміння оцінити свій справжній стан і показати їм їхні привілеї.

Не треба забувати, що під час теперішнього віку Господня поведінка з Його вірними слугами полягала в тому, щоб дозволити на них вогняні проби, щоб випробувати їх і навчити. Тому нас не повинно дивувати, що Учитель задумав вогняні суди для світу не заради кривди, а заради благословення. Читаємо, що після проповіді св. Петра у П’ятидесятницю правда проникла в саме серце слухачів – “запалали серцем своїм” (Кул.). Але ми розуміємо, що це було велике благословення, бо воно приготувало їх до Послання Божественної милості. Тому читаємо, яким чином Господь вбиватиме Своїх ворогів: вразить їх у саме серце. Образ цього вбивства дано в Об’явленні, де Господь показаний у славній величі, з мечем, який виходить з Його уст, щоб ним вдарити народи (Об. 19: 15). Блаженний удар! Чим швидше

він почнеться, тим, можемо сказати, краще для світу, проте пам'ятаймо, що Божий час є найкращий.

Схожа картина поступу Царства Месії представлена нам в образній мові: “Підпережи твій меч на твої бедра, сильний, твоєю красою і твоєю пристійністю... і тебе подиву гідний попровадить твоєю правицею. Твої стріли вигострені, сильний, – народи впадуть під тобою, – в серці ворогів царя” (Пс. 45: 4-6, Тур.).

Тут встановлення Царства Месії зі силою, великою славою та величчю представлене

образним чином, і гострі стріли Божественної Правди показані як знаряддя убивства воїнств гріха. Ця жахлива різанина буде означати велике благословення, бо Господь б'є, щоб зцілити, і коли Його Слово вражає в серце, то наслідком є знищення ворога. Якщо вороги Господа не будуть таким чином приведені під Його владу, їм не залишиться нічого, окрім кінцевого знищення, згаданого св. Петром: “І станеться, що кожна душа, яка не послухала б того Пророка, знищена буде з народу” (Дії 3: 23).

R5492 (1914 p.)

ГОЛОС З НЕБА

*“Вийдіть із нього, люди мої, щоб не сталися ви спільниками гріхів його і щоб не потрапили в карання його”
(Об'явлення 18: 4).*

КОНТЕКСТ наведеного уривка показує, що наш вірш стосується Вавилону – не буквального міста Вавилон, а символічного, описаного в Книзі Об'явлення. Вираз Вавилон, очевидно, означає скупчення різних неправд у відступних церковних системах, уособлених в Об'явленні в постаті матері та дочок. “Вавилон великий, мати блудниць” (Хом.) – ось назва, дана Господом цій первісній системі, яка дає зрозуміти, що вся сімейка є незаконною в кожному значенні слова. Вона знехтувала Небесним Нареченим і намішала у своїй “чаші” дурманячого зілля, яке отруїло світ. Навіть Господні святі були збиті з пантелику (Об. 17: 1-6).

Після того, як “поснули” апостоли, Божий народ поступово почав переміщатися в напрямку помилок в ученні та практиці, кульмінацією чого стали Темні Віки. Велика система продовжувала розвиватися і вела до плутанини та темряви. Не треба думати, що впродовж всіх століть кожен пов'язаний з цією системою був лицеміром. Як народ буквального Ізраїлю був забраний в полон до буквального Вавилону, так народ духовного Ізраїлю, серед якого деякі були правдивими Господніми святими, був забраний в полон до містичного Вавилону. Дехто з нього хотів би звільнитися, та не знав як це зробити.

Коли ми переходимо до Реформації, бачимо, що замість цілковитого звільнення з Вавилону та його помилок, різні системи, сформовані в той час, значною мірою почерпнули для себе дух материнської системи, від якої вони

відокремилися. Той самий дух переслідування, який проявився в “матері”, так чи інакше проявився в “дочок”. Схильність поневолювати поширилася з Середньовіччя у часи Реформації, тому, дивлячись на так званій християнський світ сьогодні, ми бачимо, що навряд чи можна знайти краще слово, щоб змалювати існуючий стан, ніж “замішання”.

Однак у цій вавилонській системі далі є справжній народ Бога. Та час відокремлення настав, і ті, які ще позостаються у Вавилоні, повинні поквартитися! Той факт, що деякі Божі діти були у Вавилоні впродовж всього віку, показує, чому Бог взагалі рахувався з Вавилоном, де Його святі так чи інакше були поневолені впродовж століть. Ось причина, чому Бог тією чи іншою мірою і в тому чи іншому значенні мав справу з Вавилоном.

ВАВИЛОН, ВКИНЕНИЙ ДО МОРЯ

Наш вірш з його контекстом є пророцтвом, яке стверджує, що в кінці теперішнього віку прийде час, коли Бог цілковито відкине Вавилон. В образі, наведеному в Об'явленні, про цей час відкинення Господом відступницьких систем сказано: “Упав, упав великий Вавилон!” Господь виплюнув його зі Своїх уст, і Всевишній зараз кличе Свій справжній народ “вийти із нього”. У цьому жнивному часі вірні самі полишають Вавилон, і праця відокремлення майже завершена. Скоро, як показано в Святому Письмі, “море” анархії поглине фальшиві системи. Вавилон, як “великий камінь, як жорно, буде кинений до моря” (Пс. 46: 3; Єр. 51: 62-64; Об. 18: 21). Віримо, що ці пророцтва повинні виконатися в найближчому майбутньому.

Номінальна церква більше не займає особливого становища в світі. Деякі її служителі кажуть, що вони не вірять в Ісуса як Спасителя світу, що кожен спасає себе сам. Вони вірять в громадське піднесення людства, яке, як вони собі уявляють, має настати тоді, коли кожна людина буде на своєму місці, коли жінки матимуть право голосу, і будуть проведені інші суспільні реформи. Яка сумна надія!

Хтось може запитати: “Як нам упізнати Божий Голос, що кличе Його народ вийти сьогодні з цих церков? Як нам почути Його голос?” Відповідаємо, що Бог пропонує Своему народові відокремитися від всіякого гріха і грішних обставин. Наші прабатьки не чули цього Голосу, не бачили цього стану гріха. Голос тоді ще не промовляв. Навіть у час Реформації ця плутанина неправди не була виразно зрозуміла. Але зараз, у час Жнив, ми можемо виразно бачити, що учення номінальних церков загрузли в неправді: жахливо спотворюють Божественний Задум і Божественний Характер. Ми усвідомлюємо, що Вавилон є повний неправди і зіпсутих учень, наповнений духом світу.

ЗНАННЯ ПРИНОСИТЬ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ

Більше того, часи і пори Божого Плану тепер стають зрозумілими. Нам дано зрозуміти, що ми живемо в провіщеному часі, коли Господь має відкинути ці системи неправди. Чи ж ми не повинні залишити згадані системи, якщо бачимо все це? Божий Голос говорить: “Вийдіть із нього”. І ми чуємо, як цей Голос сьогодні промовляє; ми бачимо, як пророцтво Об’явлення сьогодні виконується. Якщо хтось пробує заперечити: “Але, Господи, в нас стільки дорогих друзів у Вавилоні, і нам шкода їх залишити. Ми намагалися пояснити таким, чим є Вавилон, але вони не слухають. Для нас було би великою втратою залишити їх і виступити проти них. Тож чи нам виходити? Наші друзі будуть думати, що ми збожеволіли!” Та на це Господь відповідає: “Вийдіть із нього”, інакше “потрапите в карання його”.

Ви не є учасниками його гріхів, доки цього не бачите. Ви народилися у Вавилоні, але Господь не вважає вас відповідальними за те, чого ви не розуміли. Чим краще ви розумієте, тим більшою є відповідальність. Якщо ви бачите, чим є Правда, а чим – неправда, і далі залишаєтесь у Вавилоні та підтримуєте його своїм впливом і

своїми доларами, ви будете заслуговувати на покарання. Якщо, почувши Господній Голос, ви не вийдете з нього, це свідчитиме, що ви не віддані Господу цілковито. Ви можете бути Його дітьми, але якщо ви не послухаєте Господа з причини боязні зазнати земних втрат, це доводитиме, що ці речі більш вартісні для вас, ніж Його прихильність, і Він буде поводитися з вами так, як поводитьься з лицемірами: ви будете мати участь у тому, що прийде на них. Якщо ви похваляєте гріхи систем, які Господь виплюнув, підтримуєте їх і віддаєте їм свій вплив, ви, напевно, отримаєте кари Вавилону. Це – справедлива пересторога. Зрозуміло, що обов’язок кожного християнина – розірвати, якщо потрібно, найтісніші узи і залишитись вірним Богу, ставши вільним від неправди і гріхів Вавилону. Час його суду настав.

Карами на Вавилон є болісні лиха, які виникатимуть з повного повалення теперішнього порядку речей, політичного, суспільного, фінансового і релігійного. Цей порядок речей в його різних аспектах є одним Порядком під різною личиною; всі ці інтереси об’єднані у вигляді однієї великої політики. Князі, царі землі та їхні прибічники становлять велику армію Вавилону, проти якої виступає інша потужна армія, що складається з людських мас. Конфлікт між цими двома великими арміями незабаром штовхне теперішній порядок речей у світі до анархії.

ГОЛОС ТЕПЕРІШНЬОЇ ПРАВДИ

Виникає важливе питання: Чи весь Божий народ почув цей Голос? Відповідаємо, що ми не думаємо, що всі вже почули, тому деякі християни далі є у Вавилоні, далі є учасниками його гріхів, спантеличені з причини необізнаності та нестачі знання. Можна було би запитати: Чи не повинні ми зробити це звернення окремим посланням? Відповімо, що ми так не думаємо. Ми вважаємо, що там, де це стає окремим посланням, результат, як правило, зовсім інший, ніж передбачалося: багато хто проявляє роздратування. Такі кажуть: “Яким правом ви називаєте нас Вавилоном і яким правом ви кажете нам «вийти»”?

Ми вважаємо, що Господь кличе Свій народ з Вавилону, і цей поклик треба вважати, передусім, Голосом з неба. А що таке Голос з неба? Цим Голосом, мабуть, є Теперішня Правда – представлення учень Святого Письма з його

часами і порами, прагнення показати, що хоча впродовж всього віку існував заколот і неправда, ми тепер живемо в часі Жнив, коли Правда стала яснішою, ніж будь-коли досі. Цей Голос Правди говорить, що ми не повинні підтримувати систему, повну неправди, повну безладдя.

Тоді як нам представляти Боже Послання “вийдіть із нього”, з Вавилону? Ми повинні показати Світло, Правду; ми повинні запропонувати їм можливість дослідити, заохотити до особистого вивчення. Коли вони почнуть бачити Правду і неволю, в якій були, то будуть раді стати вільними в Христі, ламаючи кайдани. Це і буде Голос, який покаже всім з Господнього народу, які є в правильному стані серця, що вони повинні стати вільними, повинні вийти зі сектантства, не повинні більше хибно представляти Господа, кажучи, що вони є з Вавилону, якщо це на так, а повинні стати на захист Бога.

ВІДДАНИСТЬ ПРАВДІ Є ВИПРОБУВАННЯМ

Стояти означає відстоювати Божественний План Віків, Правду. Якщо хтось, побачивши справжній характер Вавилону і збагнувши загалом, де він перебуває, залишається там, єдиною причиною є компроміс, поступка Правдою. По-світськи мудра особа може залишатися там і певний час мати популярність, повагу в людей, проте, коли хтось, побачивши Правду, зрозумівши Правду, далі перебуватиме у Вавилоні, він вважатиметься більш грішним від того, хто не був так просвітлений.

Ми не думаємо, що ми повинні уникати нашого обов'язку представляти Правду, але ми повинні уникати створення непотрібного протистояння, бо люди, які визнають неправду, не готові до того, щоб про цю неправду говорили зневажливо. Вони повинні прийти до властивого стану, перш ніж хтось може прошепотіти до них: “Вийдіть із нього”. Навіть якщо вони кривдять нас, ми не повинні висловлюватися надто категорично, а повинні сказати: “Що ж, дорогий брате (сестро), ти почув Божий Голос, і якщо розумієш, що різні віросповідання помиляються, ти, мабуть, усвідомлюєш свій обов'язок. Свого часу ти казав, що є одним із них, але зараз бачиш, що не є, і ти повинен їм це сказати. Але чи ти справді бачиш і справді чуєш, ніхто інший не може сказати. Якщо ти почув Правду, повірив в неї і далі залишатимешся у Вавилоні, ти станеш спільником його гріхів і

будеш винний більше, ніж хтось пересічний з нього. Коли ти здатний почути цей Голос сам (Голос, який покаже тобі, що правильне і що неправильне, що Правда і що неправда), ти, без сумніву, матимеш мужність «вийти»”.

СТОСУНОК ВАВИЛОНУ ДО ПРАВДИ

Але тих, які чують Голос Правди і слухаються поклику вийти з Вавилону, зазвичай переслідують. За днів нашого Господа, коли віруючі були з юдеїв, декого з них виганяли зі синагог. Пам'ятаємо особливий випадок з часів служіння нашого Господа: одного чоловіка, сліпонародженого, запитали, як йому повернувся зір, і коли він назвав ім'я Ісус, старші вигнали його зі синагоги (Ів. 9: 22; Ів. 9: 34). Той самий дух, те саме ставлення, видається, супроводжувало апостолів.

Упродовж Середніх Віків вірні Світлу уникали цих церков. Віровчення і діяльність цих церков були перепоною для сумління носіїв Світла і тримали їх відособлено. Вірних Правді відлучали або віддавали на смерть як еретиків. Цей стан речей продовжувався частково навіть після часів Реформації. Те, що трапилося зі Серветом, християнським братом, до жахливої смерті якого через спалення живцем був причетний Кальвін, було подією такого роду. Ісус казав: “Вас виженуть зі синагог. Прийде навіть година, коли кожен, хто вам смерть заповіді, то думатиме, ніби службу приносить він Богові”. Страта Сервета була прикладом буквального виконання слів нашого Господа.

Начальники синагог не завжди були поганими людьми, але вони були в омані. Так було зі Савлом з Тарсу, коли він кидав християн до в'язниці і похваляв смерть св. Степана, і так само поводяться церкви наших днів, коли хтось є просвітлений і дозволяє своєму світлу світити. Та сама річ сьогодні є правдою, що й колись: “Темрява ненавидить світло”. Вони кажуть: “Коли ви залишитесь з нами, ви не будете представляти ці речі”. Ось так вірних Богу змушують залишити синагоги. Дійсно, вірні сьогодні покликані “вийти”.

“ВАШІ БРАТИ, ЩО НЕНАВИДЯТЬ ВАС”

Однак наші дні мають особливість, якої не мали інші дні. Божественний План сьогодні настільки чудовий, що ми здатні бачити, як інші є в темряві. І цей спонукальний Голос Правди є Голосом Бога, Голосом сумління, Голосом

просвітлення, що кличе нас із Вавилону, який перекручує Бога, Його характер, Його План і Його Слово. Не знаємо, але вони можуть вдатися сьогодні до крайності, вбиваючи в суспільному, церковному значенні і, можливо, навіть фізично. Майже всі переслідування, які прийшли на Божий народ, прийшли від так званих християн, віруючих. “Кажуть ваші брати, що ненавидять вас, що вас ради Ймення Мого виганяють: Хай прославлений буде Господь, і ми вашу радість побачимо! Та будуть вони посоромлені!” (Іс. 66: 5).

Ми раді, що одного дня, який недалеко, вони, віримо, побачать свою помилку. Замість того, щоб прагнути помсти для наших ворогів, ми повинні відчувати свого роду співчуття – не з ними, а до них. Ми повинні розуміти, що з ними відбувається щось схоже, як було з юдеями за днів нашого Господа: юдеї і їхні правителі не знали, що вони роблять, інакше вони би засоромилися. І вони засоромляться, коли вийдуть і зрозуміють, що вони нарobili – так само як Савло з Тарсу засоромився, коли зрозумів, що він наробив. Те саме з цими сліпими людьми сьогодні: “І багато з тих... прокинуться... на вічний сором та на ганьбу” (Хом.). Ця ганьба буде доти, доки не прийде належне покаєння за участь у переслідуваннях Господа та Його вірних.

ПОТРЕБА В ЗНАННІ

Ми, звичайно, дуже високо цінуємо важливість знання, але також пам’ятаємо правдивість твердження св. Павла: “Знання надимає, любов же будує”. Однак знання потрібне, щоб зростати в благодаті. Тільки тоді, коли ми усвідомлюємо красу Божественного характеру, ми можемо оцінити нашого Бога. Більше того, ми радіємо, що Він піднімає завісу і ще більше відкриває Себе очам нашого розуміння.

Бачимо, що розумові здібності не однакові у всіх. Деякі можуть сприйняти великий обсяг Правди, тоді як інші можуть засвоїти тільки трохи. Ніхто не потребує більше знання, ніж він здатний отримати. Бог судить Свій народ по тому, наскільки він схожий характером на Його Сина, нашого Господа, а не по тому, скільки він знає. Хоча знання дуже важливе, дуже потрібне, ніхто, як і раніше, не має монополії на розуміння – ніхто не має досконалого знання в теперішньому житті, і коли би наша вічна доля залежала від знання, кожен з нас зазнав би невдачі. Проте ми віримо, що всі, котрі є

Господніми, зіткнуться з Теперішньою Правдою і будуть суджені нею. Хто, здобувши знання, проявить схильність уникати відповідальності, пов’язаної з цим, або відречеться Правди, або житиме безбожно після того, як побачив Світло, той покаже свою непридатність.

Апостол, звертаючись до вірних у Христі, каже: “А ви, браття, не в темряві, щоб той день захопив вас, як злодій. Бо ви всі сини світла”. Він, мабуть, дає зрозуміти, що вірний Господній народ прийде до знання Правди. Це не обов’язково означає всю Правду, а Правду, достатню для освячення. Той, в кого більші розумові здібності, потребуватиме і зможе засвоїти більший обсяг знання, а в кого менші здібності, той потребуватиме менше.

Існують певні фундаментальні принципи, які Господній народ сприймав у всі часи: наприклад, факт, що є лише один Бог. Навіть ті, які тримаються вчення про “Трійцю”, кажуть, що є один Бог. Таким чином, вони мають певну міру Правди, хоча собі суперечать. Те саме стосується покарання за гріх. Наші прабабки хотіли мати рацію, коли думали, що покаранням за гріх є вічні муки, і називали це справедливим покаранням, гадаючи, що це правильно. Але в них основні принципи змішалися з великою часткою неправди. Весь світ людства потрапив в обман, і ми, пробуджуючись сьогодні, вкрай здивовані, розуміючи, як мало ми знали насправді – якими необізнаними ми були щодо деяких коштовних послань, даних нам Богом.

“ПЛАЧ І СКРЕГІТ ЗУБІВ”

І як ми були Божими дітьми ще до того, як отримали повне знання, так, віримо, іншим теж можливо бути Божими дітьми без повного знання. Ми живемо в Жнивах Євангельського віку, коли Бог дозволяє, щоб знання Правди охопило землю. У той же час противник робить все, щоб перешкодити людям вивчати Божественне Послання, зчиняючи масу наклепницьких чуток, щоб засліпити очі необачних.

Оскільки ми вважаємо, що ще є Божі діти, які намагаються жити за рахунок лущиння і збираного молока людських традицій (брати в Христі, голодні чистої їжі, запропонованої в Божому Слові), ми намагаємося віднайти їх і допомогти їм. Інакше ми би перестали прикладати всі особливі зусилля для пропаганди, бо знаємо, що як тільки Месіанське Царство буде встановлене, умови виявляться сприятливими

для всіх, щоб прийти до знання Правди, яка є в Біблії.

Дні, яких ми майже досягли, напевно, принесуть “плач і скрегіт зубів” багатьом з Господнього народу, бо хто відстоюватиме неправду, той буде в опозиції до Бога. Вони незабаром потраплять у великий Час Горя, і в цьому буде їхня власна вина. Деякі з нас почули Божий Голос ще на початку Жнив і, відповідно, здобули відповідальність раніше. Натомість деякі почули пізніше. Деякі чують сьогодні про гріхи Вавилону – про те, що ці гріхи

незабаром мають бути покарані, що вони самі повинні вийти і стати на боці Бога, якщо хочуть мати Божественну прихильність. Бажання далі розголошувати теперішнє Послання привело нас до створення Фото-Драми, щоби ті, які не можуть читати, могли бачити. Наскільки вона допомагає кожній Божій дитині (все ще зв'язаній) зрозуміти власну відповідальність, настільки вона представляє Голос Бога, що розповідає їй про її теперішній обов'язок як християнина.

R5478 (1914 p.)

ПАЛКІ В МОЛИТВІ, “А ДЛЯ ТОГО ПИЛЬНУЙМО”

“Усякою молитвою й благанням кожного часу моліться духом, а для того пильнуйте з повною витривалістю та молитвою за всіх святих” (Ефесян 6: 18).

МОЛИТВА є чудовим привілеєм. Яка велика честь мати право наблизитися до Верховного Правителя Всесвіту з нашими проханнями! Тому ми повинні приходити в душі глибокої пошани, щирості, покори і благоговіння. Чим більша наша щирість, тим більш прийнятними будуть наші молитви і більш щедрими отримані благословення.

Існує багато формальних молитов. Святе Письмо говорить про це, як про наближення до Бога устами, тоді як серце далеко від Нього (Іс. 29: 13; Мт. 15: 7-9). Краще не наближатися до Господа взагалі, аніж робити це невластивим чином. Людина, яка просто вимовляє слова своїми устами, насправді не молиться. Християнин повинен не говорити молитви, а молитися. Ми не повинні казати жодного слова, якого не мали намір або не думали казати. Багато людей завдає собі шкоди молячись формальним чином.

Коли ми приходимо до Отця, наближаймося до Нього в душі – зі серцем, з розумінням, з розумом, незалежно чи ця молитва довга чи коротка. Приходьмо зі справжньою і щирою відданістю, з благаннями, щоби Він міг бачити наше наполегливе бажання. Як сказав наш Господь, Отець прагне таких поклонників, які би поклонялися Йому в душі і в правді. Без духа молитви наші прохання нічого не значать.

Ніхто не може принести молитву до Отця, якщо він не прийняв Його умови і не увійшов у синівські стосунки з Ним через великого Заступника. Інші є чужими і далекими. Існує

різниця між віддаванням пошани, тобто висловленням вдячності, і молитвою. Кожен може віддати Йому пошану – поклоніння, повагу. Кожен може схилити коліна і виразити вдячність та признання. Але привілей звернутися з проханням до Бога є строго обмежений до тих, які були прийняті в Христі.

Також існує різниця між молитвою і благанням. Вираз “молитва” стосується будь-якого звертання, великого чи малого, тоді як вираз “благання” означає особливе, нестерпне прагнення чогось – прохання з великою наполегливістю. Та незалежно від того, чи це – молитва в звичайному значенні, чи палка молитва – благання – ми повинні завжди приходити в душі, оцінюючи факт, що ми стаємо в присутності великого Творця і, тим самим, отримуємо великий привілей.

“ДЛЯ ТОГО ПИЛЬНУЙМО”

Св. Павло додає: “для того пильнуймо”. Пильнування є, очевидно, станом розумового зосередження. Якщо ми насправді віримо, що Господь сказав нам молитися про речі, яких ми потребуємо, і що Він дасть нам ці речі, ми повинні бути пильними, щоби зауважити, коли ми їх отримаємо. Ми повинні звертати увагу на те, про що ми просимо, і бути певні, що ми просимо саме про те, що нам обіцяно, про що ми маємо право молитися.

Ми повинні також стежити за Господнім провіденціальним керівництвом. Особа, яка, помолившись, забула, про що вона молилася, і яка не може сказати, чи вона отримала відповідь на своє прохання, втрачає велике благословення, яке повинна отримати.

Молитву треба говорити з наміром, щоби її чув Бог, а не люди. Вона є для того, щоби

підбадьорити наше серце і оживити в нас сподівання на певні речі. Вона повинна бути щирим намаганням втримати наше життя в згоді з нашими проханнями. Коли Ісус сказав учням молитися до Господа Жнив, щоб Він послав більше робітників на Свої Жнива, Він зовсім не мав на увазі, що вони повинні казати Небесному Отцеві, що Той має робити. Ні, вони повинні переживати за те, щоб і інші зайнялися цією працею, щоб Бог послав працівників на Своє жнивне поле, і що учні самі повинні стежити за нагодами служби, виходячи з їхніх молитов.

Господь часто звертав увагу на факт, що ми повинні бути наполегливими в молитві. Наполегливість – важлива риса в очах Бога. Вона містить терпеливість, уважність і зацікавлення. Коротше кажучи, вона має відношення до кожного плоду Духа, який Господній народ повинен плекати. Терпеливість є доброю річчю, але вона потребує наполегливості. Любов є доброю річчю, але вона потребує наполегливості.

Наполегливість не виховує волю. Воля вже присутня. Цю волю Бог визнає на початку. Але через різні обставини, випробування, труднощі, проби витривалості Господь прагне переконатися в нас і розвинути нас. Він хоче, щоб в усьому цьому ми здобули дуже гарний характер, який отримає Його схвалення. Тому всі наші молитви повинні бути в душі, з цілого серця. Ми повинні щоденно пильнувати з наполегливістю, доки Господь не побачить, що ми здобули характер, який Він може ушанувати часткою в Царстві.

ЗВОЛІКАННЯ ГОСПОДА – ЧОГО МИ ПОВИННІ НАВЧИТИСЯ?

Можливо, причиною, чому Господь не відповідає швидко на наші прохання, є Його бажання навчити нас пильнувати за відповіддю і, тим самим, засвоїти урок вміння цінувати Його і бути вдячним, коли ми усвідомимо, що Він дав відповідь на наше прохання. Тому ми повинні молитися з усією наполегливістю, пильнуючи за відповіддю, аж вона прийде, а не чекати тільки кілька хвилин, чи день або тиждень. Господь може вважати за краще зволікати з відповіддю на наше прохання – чи то, щоб випробувати нашу віру, чи збільшити наш запал і привести до кращого стану для прийняття благословення. Потрібен час, щоб позбутися свого “я” і приготуватися до прийняття розуму Христа, і дехто потребує цього часу більше, ніж інші.

Ми переконані, що Господь дотримуватиметься шляху, який є найкращий для нас – так само, як поводить вчитель з учнями і батько з дітьми. Батько проявляє розсудливість, коли вирішує, що є найкраще для дитини. Так само наш Небесний Отець прагне дати нам добрі речі. Інколи Він вважає за краще, щоб ми чекали довго, перш ніж отримаємо відповідь на наші прохання; іншого разу Він може дати нам негайну відповідь на нашу молитву. Проте, як говорить апостол Павло, ми знаємо, що все разом допомагає нам на добре, бо ми любимо Бога і покликані згідно з Його постановою. Також ми повинні завжди тримати в розумі умови, які наш Господь висуває: “Коли ж у Мені перебувати ви будете, а слова Мої позостануться в вас, то просіть, чого хочете, і станеться вам” (Івана 15: 7).

Ми повинні досліджувати Святе Письмо, щоб знати розум Господа, знати, що Він обіцяв, а чого ні. Повністю посвячені не хотітимуть нічого, що не було би у повній згоді з волею Того, Кого ми так любимо і шануємо, Хто заслуговує на нашу любов і відданість. Ми повинні пам’ятати також, що в той самий час, як ми молимося з наполегливістю і вірою, Господь готує для нас не тільки благословення і нагоди служіння, яких ми прагнемо, але й обставини та умови, які принесуть це благословення або нагоду в найкращій формі. Це вимагатиме чекання на Господа і має бути з абсолютною довірою та терпеливістю, що Господь у Своему часі дасть нам те, чого прагне наше серце. “Багато може щира молитва праведного” (Як. 5: 16, Дерк.).

Молитва сім’єю також дуже бажана в домах Господніх святих – там, де це можливо. І надзвичайно властивою є молитва серед Божих дітей, коли вони збираються разом. Наш Господь дав нам на це право, коли молився зі Своїми учнями і молився за них. Також це радять апостоли. Ми повинні молитися не тільки за себе, але й за всіх святих і в інтересах Господньої Справи. Святе Письмо радить Божим дітям привселюдну молитву і особисту молитву. Але молитва на самоті є абсолютно невід’ємною для життя християнина.

ПОБОЖНОГО СТАНУ ПІД ЧАС МОЛИТВИ НЕДОСТАТНЬО

Час від часу ми зі здивуванням чуємо, як деякі послідовники Христа переконують, що форма слів у молитві не має значення, що прийняття тієї чи іншої особливої постави під час молитви або

молитва у певний визначений час, або клякання на коліна у молитві необов'язкові – що ціле життя повинно бути молитвою. Ми вражені такою заявою, і логіка цього незбагненна. Так, ми дійсно повинні завжди молитися, завжди бути в душі молитви, бути такими відданими Господу, щоб завжди проявляти в нашому житті красу святості, бути сяючими світилами у світі. Але ми вважаємо, що жодний християнин не може підтримувати цього стану серця, тобто прославляти Бога у своєму житті, якщо він не приходитиме до Господа в певний час особливим чином, в певній формі – бажано на колінах і, якщо, можливо, самотньо. “А ти, коли молишся, увійди до своєї комірчини, зачини свої двері, і помолися Отцеві своєму, що в таїні” (Мт. 6: 6).

Постійний стан молитви нашого дорогого Учителя не перешкоджав Йому більш особливо проявляти благочестя, коли Він полишав турботи щоденного життя, щоб порозмовляти з Отцем наодинці – часом коротко, а часом проводячи цілу ніч на молитві в безлюдному місці в горах. Вже саме відлюддя допомагало Господу бути ближче і частіше з Отцем в молитві і єдності. Так само є, або повинно бути, з усіма правдивими послідовниками Учителя. Якщо ми будемо зростати на подобу Його характеру, то, як і Він, будемо безперестанку молитися, за все дякувати, співати і грати в нашому серці Господу, вбачаючи в Ньому осередок всіх наших надій і радощів.

НАШЕ “БЕЗЛЮДДЯ”

Час від часу ми всі усвідомлюємо нездатність навіть найдорожчих нам осіб вникнути цілковито в наше горе та наші потреби і оцінити їх. Вони неспроможні нам співчувати повною мірою в нашій боротьбі і наших випробуваннях. Усвідомлення цього повинно скеровувати нас, як скеровувало нашого дорогого Господа, частіше до Престолу Благодаті, де, впевнені, нас завжди вислухає Той, Хто цілковито нас розуміє і може зважити на всі наші недоліки, Хто знає межі наших можливостей робити щось і бути чимось в нашій недосконалій плоті, Хто може, як ніхто інший, проявити до нас досконале співчуття. Він ніколи не перестає слухати і вислуховувати зойк Своїх дітей, навіть якщо для мудрої цілі, в любові зволікає якийсь час давати видиму відповідь на їхні благання.

ЯКІВ ЯК ПРИКЛАД

Молитву Якова, коли він сподівався зустрітися з Ісавом після повернення з Падану арамейського, можна розглядати як найбільш чудовий приклад щирої, наполегливої молитви, яку можна знайти в Господньому Слові. Ця молитва повна довір'я до Бога і впевненості в Ньому. Вона нагадала про Божу Обітницю для його праатька Авраама, для його батька Ісака та про відновлення цієї обітниці для нього самого. Він нагадала також Господу про обітницю привести його назад на батьківщину. Про його покору свідчать слова: “Я не вартий усіх отих милостей і всієї вірності, яку Ти чинив був Своєму рабові, бо з самою своєю палицею перейшов я був цей Йордан [коли втікав з дому], а тепер я стався на два табори [великі відділи]” (1 М. 32: 11).

Яків сказав Господу про свій страх перед Ісавом, але показав, що його страх відступає перед довір'ям до Всемогутнього. Саме тоді (і, без сумніву, у відповідь на цю молитву) Якову з'явився Господній ангел. Яків був настільки повний віри в Силу Бога та в Його Обітницю захистити його та зробити з нього великий народ, що він силоміць ухопився ангела, говорячи: “Не пущу Тебе, коли не поблагословиш мене!” Хоч ангел з'явився як людина, та Яків упізнав в ньому представника Господа, посланого, щоб зустрітися з ним.

Не думаємо, що ангел не мав сили звільнитися від рук Якова. Радше Богу було до вподоби благословити Якова, і ці обставини були сплановані, щоб показати його прагнення здобути Господнє благословення, показати глибину і силу цього прагнення. Коли це стало очевидним, коли він показав, як глибоко цінить благословення, яке може дати тільки Бог, і що це велике прагнення є в згоді з Ним, – прийшло благословення – перемога Якова. Богу було до вподоби нагородити таку віру, силу і запал.

УРОКИ ДЛЯ ДУХОВНОГО ІЗРАЇЛЮ

Яків був тільки людиною, проте його молитва містить урок, який може принести багато корисного Новим Створінням у Христі. Ні, ми не повинні боротися з Богом, як це робив Яків, бо ми – сини Бога, а сини мають набагато ближчі стосунки від слуг, і нам не потрібно боротися з Богом, щоб здобути Його милість. Покійний єпископ Філіпс Брукс (Phillips Brooks) дуже гарно і стисло виразив саме таку думку, коли сказав: “Молитва – це не спроба

побороти небажання Бога, а сприйняття Його доброї волі". Ми маємо Його прихильність, і Він обіцяв нам Свої добірні благословення. Щирий запал Якова, його віра, покора і наполегливість розуму варті того, щоб їх наслідувати та копіювати. Ми повинні завжди молитися і не занепадати духом, як нагадав нам Господь. Бог хоче, щоб ми були наполегливими, мали непохитну віру в Його готовність дати нам Свої найкращі дари.

Якщо благословення у відповідь на нашу молитву не приходять в ту ж мить, коли ми просили, ми повинні бути "в молитві непереставаючі" (Кул.), терпеливо чекаючи на властивий у Господа час в стані повного, неремсивого підкорення Його волі, переконані, що зволікання з відповіддю виникає з того, що наш Отець у Своїй мудрості бачить причину для цього і в серці тримає для нас найкраще благословення. Він ніколи не байдужий до Своїх дітей, ані не недбалий до їхніх потреб, до благання про допомогу і спільність з Ним. Але пильнуймо передусім, щоби нашим найбільшим прагненням була слава для Бога.

На жаль, багато духовних ізраїльтян, здається, менш гостро усвідомлює потребу в молитві, аніж Яків! Він просив Божого благословення, яким би чином Богу не подобалося його дати. Яків навіть не згадував про земне добро, яке Бог йому обіцяв. Він хотів, щоби у виконанні великої Угоди для нього і його потомства прославився Господь. Багато Божих дітей просять і не отримують, бо просять на зле, щоб відповідь послужила бажанням плоті. Господь обіцяв подбати про дочасні потреби Своїх дітей і напевне дасть їм те, що найкраще – чи цього буде мало чи багато.

Небагато хто пам'ятає, що наші бажання і прохання, як Нових Створінь, повинні бути перш за все про речі, які відповідають нашим духовним інтересам, що саме такого роду благословення Отець прагне і обіцяв дати нам! Він запевняє нас, що так само, як земні батьки охочі давати добрі дари своїм дітям, так і наш Отець охочий дати нам Свій Святий Дух – Свій найкращий дар, який охоплює всі благословення і славу, які принесуть нам бажане в найвищому значенні. Якби Господній народ, який посвятив для Нього все, міг дійти до такого стану, щоб його єдиною метою в житті, єдиним мотивом всіх його молитов, було бажання мати більшу міру Святого Духа, Духа святості, Духа Христа,

Духа здорового розуму, яким невимовним благословенням це було би.

ІЗРАЇЛЬ – МОГУТНІЙ У БОГА

Яків отримав благословення, а з ним і зміну імені. Відтепер його звали Ізраїль, що означає "Могутній у Бога" або "Князь у Бога". Це нове ім'я завжди було для нього джерелом натхнення, стимулом до нового запалу та довіри до Господа. Всі потомки Якова прийняли це ім'я. В позаобразі ним є Ісус Христос, наш Господь, справжній Ізраїль, Той, Хто через віру та слухняність Отцю восторжествував, Хто перемиг світ, плоть та противника і отримав найвищі благословення від Бога як результат Своєї великої боротьби. Тепер Він дуже високо возвеличений і названий Князем царів землі. Він сів з Отцем на Його Престолі.

Також ми, послідовники Ісуса, носимо ім'я Ізраїль. Ми, як і Він, якщо збережемо вірність, будемо возвеличені Отцем. Ми будемо ділити з нашим Господом і Головою Його Престол. Ми станемо вищими від ангелів, початків та кожної влади, як став наш Учитель. Яка славна думка! Яка чудова думка! Чи ж ця велика надія не повинна надихати нас до найбільшої старанності та дбайливості, щоб нам вчинити наше покликання і вибір певними?

Якщо ми виявимося вірними до смерті, ім'я Переможець, тобто "Могутній у Бога", стане нашим іменем. Воно стосуватиметься кожного Господнього вірного, як стосувалося нашого Голови. Та тільки ті, які проявляють Його Дух, які люблять Бога так, що триматимуться Його обітниць і не дадуть Йому піти не поблагословивши їх, здобудуть виконання цієї обітниць і царюватимуть з Христом в славі та ділитимуть Його Престол.

У Якова був метод відзначати особливі прояви Божественного провидіння. Так він назвав місце, де боровся з ангелом, Пенуїл, "Обличчя Бога". Це було нагадування, що тут він мав привілей отримати від Господа особливе благословення, знаменну відповідь на молитву. Так само для Духовного Ізраїлю корисно відзначати якимось особливим чином Господні милості та провидіння. Деякі відчують себе нещасними навіть маючи прихильність та благословення від Господа по тій простій причині, що не зуміли дозволити цим благословенням справити належне враження на їхнє серце в той час, коли вони його отримували. Ми всі є дірявим посудом, і якщо особливим чином не позначити ці милості від Господа і не записати їх на таблицях пам'яті або ще якимось

чином, ці уроки, заохочення і сила, яку вони дають, будуть великою мірою втрачені для нас.

Ми би, напевно, мали більше “Бет-Елів” та “Пенуїлів”, якби дотримувалися способу встановлення своєрідних монументів вірності нашого Отця у Його відповідях на наші молитви і вступали в угоду або давали обітницю Господу взамін за ці милості. Якщо кожен з нас буде стежити щоденно за новими проявами любові

та особливої опіки над нами з боку нашого Бога, він побачить, що ми маємо набагато більше причин для заохочення та вдячності, ніж тоді, коли би ми знали про них, але не нотували їх і не пильнували. Нехай кожен з нас щоденно, щотижня і щороку будує для Бога свої “Евен-Єзери”, якщо ми хочемо збільшити нашу віру, радість і любов.

R5480 (1914 p.)

ЩО БАЧИВ СЛІПІЙ ВАРТИМЕЙ?

МАРКА 10: 46-52

“Тоді то розплющатся очі сліпим і відчиняться вуха глухим, Тоді буде скакати кривий, немов олень, і буде співати безмовний язик” (Ісаї 35: 5, 6).

БУЛА пора Пасхи, і багато хто подорожував у тому ж напрямку, що й Ісус – в Єрусалим. Вартимей, сліпий жебрак, сидів при дорозі, сподіваючись отримати милостиню від перехожих. Коли проходив Ісус, несподівано постало сум’яття, і Вартимей перепитав, що сталося. Йому відповіли, що тільки-но ішов Ісус Назарянин.

Вартимей чув, що Ісуса вважають Месією, Який, як говорить Писання, остаточно благословить весь світ і покінчить з гріхом, смутком та болем. Він чув, що Ісус робить дивовижні зцілення, лікує хворих, виганяє демонів і відчиняє очі сліпим. Чому ж, подумав він, ніхто не сказав мені, коли Він проходив? Він зцілив інших, то може і я був би серед отих щасливців?

Віра і надія спалахнули в ньому, і він вигукнув: “Сину Давидів, Ісусе, змилуйся надо мною!” “Тихо! Не галасуй! Не заважай Великому Учителю, Він говорить з іншими!” – утихомирював його перехожий. Але Вартимей розумів: зараз або ніколи! І він підняв свій голос гучніш від натовпу і волав ще сильніше, ніж перед тим: “Сину Давидів, Ісусе, змилуйся надо мною!”

Ісус почув голос і, завжди готовий проявити доброзичливість до того, хто просить змилосердитися, покликав сліпого підійти. Це мало показати його віру; це мало стати ще більш важливою лекцією для натовпу. Підтримуваний іншими, Вартимей врешті став біля Ісуса. Учитель запитав: “Що ти хочеш, щоб зробив Я тобі?” Зараз же прийшла відповідь: “Учителю, нехай я прозрію!” Ісус відказав: “Іди, твоя віра спасла тебе!” У ту ж мить сліпий почав бачити, і серед

зібраних став одним із послідовників, хвалячи Божественну силу і визнаючи Ісуса Месією.

“СИНУ ДАВИДІВ, ІСУСЕ”

Слова сліпого чоловіка, “Сину Давидів, Ісусе”, мали особливе значення для нього і для юдеїв його днів, зміст яких загубився нині. Юдеї знали, що Месія, великий Первосвященик, певною мірою був образно показаний в Аароні; як Законодавець – у Мойсеї; як великий Цар – у Соломоні, мудрому, багатому, впливовому сині Давида, його наступникові в царстві. Поєднання всіх цих пророчих рис образно знаходимо в Мелхиседеку, який був священиком на своєму престолі, інакше кажучи, був священиком Бога і водночас князем, правителем – займав подвійне становище.

Св. Павло звертає нашу увагу на факт, що Ісус у кінцевому результаті не має бути священиком за чином Аарона – тобто тільки жертвуючим священиком, без панівної влади – а має бути Священиком за чином Мелхиседека. Св. Павло цитує Божественні слова про це з Псалму Давида: “Поклявся Господь, і не буде жаліти: Ти священик навіки за чином Мелхиседековим” (Пс. 110: 4). Св. Павло ґрунтує ці надзвичайно важливі аргументи на пророчому вислові, показуючи Божественний замір відносно Ісуса та Месіанського Царства, а також характер цього Царства.

Виходячи з передумови, що чудеса Ісуса в Його Першому приході були лише тінню більших чудес та справ, які Він здійснить у Своему Другому приході, заголовний вірш нинішньої лекції взято з пророцтва про Царство Месії. Це погоджується зі загальним змістом апостольського вчення, що всі чудеса, зроблені Ісусом, були тінню, ілюстрацією більшої праці,

яка має бути виконана шляхом встановлення Його Тисячолітнього Царства у відповідному часі. Читаємо, що Ісус робив це і “виявив славу Свою” – показав наперед славу і силу Свого Царства.

Ми не повинні ані на мить думати, що Ісус та Його учні намагалися зцілити всіх хворих у Палестині. Навпаки, хоча багато осіб було зцілено, вони були винятками серед безлічі хворих – проявили особливу віру. У нашому випадку Вартимей був одним із багатьох сліпих жебраків, яких можна спіткати край дороги, бо в Палестині, Сирії та Єгипті їх було без ліку. Господь вже минув Вартимея, не звертаючи на нього уваги і не пропонуючи зцілити, і повернувшись йому зір лише за його віру, за те, що він гукав голосно і не послушався тих, які намагалися утихомирити його і стлумити його віру.

НАЙГІРША СЛІПОТА

Схожий випадок стався, пам’ятаємо, біля купальні Віфесда. Тут люди лежали в тіснязі, чекаючи аж вода порушиться, щоб увійти до купальні і вздоровитися. Ісус звернувся тільки до одного чоловіка, кажучи: “Уставай, візьми ложе своє та й ходи”. Лише тоді, коли ми починаємо розуміти, що чудеса Ісуса зображували майбутні благословення Його Месіанського Царства, ми можемо правильно глянути на речі і радіти, що добрий, радісний День надходить для всіх сліпих, для всіх кривих, для всіх глухих, як про це свідчить пророцтво Ісаї (Іс. 35: 5, 6).

“Очі мають вони і не бачать, мають уші й не чують”. Весь світ згаданий в Біблії як сліпий та глухий до того, що становить найбільший інтерес, що найбільш корисне. Лише подекуди є винятки, такі як Вартимей давнини, які бачать можливість позбутися сліпоти та глухоти і роблять для цього правильні кроки. Св. Павло, говорячи про цей стан засліплення, каже, що “бог віку сього [сатана] осліпив думки їх, невірних” (2 Кор. 4: 4, Кул.).

Шість тисяч років тому сатана почав своє діло, щоб зробити людей сліпими до Божої доброти і до того, що є для їхнього найбільшого добра. Він це робить далі. Опір Всемогутньому почався тоді, коли він сказав матері Єві, що покарання за гріх (“смертю помреш” (Гиж.)) – обман з боку Бога. Сатана заявив: “Умерти не вмрете”, – і переконав її, що погроза була тільки намаганням Бога втримати її від великого благословення

знання, що справжнє благополуччя для неї та її чоловіка прийде через неслухняність.

Природно виникає запитання: який мотив мав сатана, коли сказав нашим першим батькам перекручене? Чому він був зацікавлений у їхньому непослуші і відчуженні від Бога? Відповідь у тому, що тільки так він міг дійсно зробити їх своїми рабами гріха. Доки вони визнавали Бога своїм мудрим, люблячим Отцем і мали до Нього довіру, вони залишалися відданими Йому і, відповідно, не були рабами гріха.

Сатана продовжує хибно представляти божественний характер Бога та план вже шість тисяч років. Св. Павло каже, що він представляє світло як темряву, а темряву як світло, що “відомі... нам його задуми”. Розповівши, що бог цього світу засліпив розуми всіх невірних, св. Павло додатково пояснює, що все це є для того, щоб світло знання слави Бога не засяяло в їхні серця, щоб вони не побачили справжньої доброти Бога. Він пояснює, що це світло Божої доброти сяє (для тих, які бачать його) від лица Ісуса Христа, нашого Господа.

У красивій, поетичній формі апостол представляє чудову правду, яку дослідники Біблії починають щораз більше цінувати. Бог є Любов, і все, що ми чули, як вигадане всупереч цьому, має на меті засліпити наш розум і викликати упередження до нашого найкращого Приятеля. Ось чому сатана так наполегливо пропагував (не лише серед поган, але й серед християн) різні учення, які суперечать Правді. Св. Павло називає їх “науками демонів” (1 Тим. 4: 1).

У Середньовіччі противник прощтовхнув їх у наші християнські віровчення, намалював їх на стінах християнських церков, втілював їх у театральних постановках тих похмурих днів. Усі вони змальовували Бога як найгіршого диявола, якого тільки можна собі уявити. Усі вони твердили, що Він знав, що робить, коли творив наш рід і постановив від початку, що майже кожний член цього роду повинен страждати вічність у муках. Не дивно, що в Середньовіччі світ не приходив до Бога через ці жадливі кривотлумачення! Не дивно, що навіть тоді, коли в людей знову з’явилася пошана до Біблії, ці науки демонів далі приставали до неї і не давали світу любити її!

Тільки тепер дізнаємось, що ми були тією чи іншою мірою засліплені противником, тому ми звільняємось від його проклятого впливу, і

наші серця радіють від милості Того, Хто вивів нас із темряви до дивного світла.

НЕБАГАТО ХТО ЗДАТНИЙ БАЧИТИ СЬОГОДНІ

У своїх словах до Церкви в Ефесі апостол дає зрозуміти, що хоча брати зуміли побачити дещо, їм належить побачити ще більше. Цитуємо: “В молитвах своїх за вас згадую... щоб Бог Господа нашого Ісуса Христа, Отець слави... просвітив очі вашого серця, щоб ви зрозуміли, до якої надії Він вас закликає, і який багатий Його славний спадок у святих”. А також: “Для того схилию коліна свої перед Отцем,.. щоб ви... змогли зрозуміти зо всіма святими, що то ширина й довжина, і глибина й вишина, і пізнати Христову любов, яка перевищує знання”. Нам далі потрібно просити в цій молитві за себе і за всю Церкву.

Що стосується світу, то він далі лежить у темряві, у злomu, як каже апостол, у рабстві забобонів, які сатані вдалося впровадити з успіхом. Тільки декому сьогодні відкрилися очі – як було з Вартимеєм. Це – люди, які мають особливий характер, які помічають особливі нагоди і настільки пориваються до світла знання про Бога, що готові знехтувати загальнопоширеними настроями тих, які вмовляють їх сидіти тихо і залишатися невігласами – бути сліпими. Але голодні і спрагнені праведності мають обітницю насититися, і ті, які хочуть бачити, мають на це надію в теперішньому часі.

Дяка Богу за обіцяну славу зміну! Сатана, князь темряви, має поступитися місцем славному Князю Світла, Який образно зцілив Вартимея понад вісімнадцять століть тому. Він має прийняти Царство. За усім цим Задумом, що сатана має бути зв'язаний на тисячу років, а всі його діла темряви – понівечені, знаходиться Божественна Сила. Замість хибного представлення істинного Божого характеру та повних любові планів, людству буде дане щось зовсім протилежне. Світло знання про славу Бога наповнить цілу землю, як води вкривають великі глибини, і вже нікому не треба буде казати до свого ближнього: “Пізнай Господа”, – бо всі будуть знати Його від найменшого до найбільшого (Іс. 11: 9; Єр. 31: 34).

“ТОДІ ТО РОЗПЛЮЩАТЬСЯ ОЧІ СЛІПИМ”

Той, хто читає це пророцтво, зазвичай думає про буквальный зір і про те, що в Царстві Месії

буде покінчено з буквальною сліпоту. Та він бачить тільки маленьку частинку славної праці, яка буде виконана. Сліпота неущта та забобонів, якою сатана вразив людський рід, є набагато гіршою від фізичної сліпоти. Тому Господь дав нам запевнення, що всі сліпі очі розплющатся, і всі глухі вуха відчиняться. Ось слова Писання: “І побачить Його кожне око, і ті, що Його прокололи були”, – передусім йдеться тут про очі розуміння. Ісус сказав до Своїх учнів: “Ще недовго, і вже світ Мене не побачить, але ви Мене бачити будете”. Так говорить апостол Іван: “Будем подібні до Нього, бо будемо бачити Його, як Він є”.

Завдяки чудовій переміні Першого Воскресіння клас Церкви стане духовними істотами, подібними до ангелів, і буде бачити Учителям лицем до лиця, бо буде духовними істотами, подібними до Нього. Але світ ніколи не побачить Його таким чином. Люди будуть бачити Його очима свого відкритого розуміння, так само як віруючі сьогодні бачать Отця і бачать Ісуса очима віри, очима розуміння, так само як ми бачимо те, “чого око не бачило... і що на серце людині не впало” – речі, які Бог зберіг для тих, хто любить Його, які Бог відкрив нам Своїм Духом, які ми бачимо нашим духовним зором.

Схожим чином під час Тисячолітнього періоду часу всі сліпі очі розплющатся на доброту, велич, любов, силу Бога. Ось так світ пізнає Бога з допомогою знання через Месіанське Царство, і всі, які скористаються зі запропонованих тоді привілеїв, зможуть здобути славний ступінь знання, згаданий Ісусом, коли Він казав: “Життя ж вічне це те, щоб пізнали Тебе, єдиного Бога правдивого, та Ісуса Христа, що послав Ти Його”.

ДОПОМАГАТИ, А НЕ ЗАВАЖАТИ

Якщо говорити про образну подію, люди спочатку вмовляли Вартимея замовкнути, та коли Ісус покликав його, почали підбадьорювати сліпого і допомогли йому підійти до Спасителя. Цей вчинок, мабуть, представляє поведінку всіх, які є Господній народом. Вони повинні підбадьорити сліпих, забобонних – всіх, які збилися з пуття, – прийти до Спасителя і зрозуміти, що Він справді милосердний і готовий спасти їх від сліпоти.

Можемо поширити ці спостереження на різні життєві справи і сказати, що багато хто

сліпий до краси Біблії, а ті, кому розплющилися очі, щоб бачити краси її правдивих учень, зобов'язані бути пильними, щоб допомогти іншим здобути таке саме благословення. Цю лекцію можна застосувати також до буквального зору. Деякі особи настільки загрузли в бізнесі або в пошуках утіх, що ніколи не піднімають очей, щоб побачити красу природи. Сяючі зорі розповідають про Божественну Мудрість та всемогутнього Творця, проте сліпа людина не здатна почерпнути благословення з цих слів, бо вона не може бачити. “Вони мають очі, щоб бачити, та не бачать”.

Уся природа говорить про великого, вічного Бога, розповідаючи нам, що людство є головним Його майстерним земним витвором, що нашою найвищою метою має бути бажання знати Його і служити Йому. Та сьогодні багато хто

народжується сліпим та глухим до того, про що розповідають зорі і про що каже пророк: “Оповіщує день днів слово, а ніч ночі показує думку, без мови й без слів, не чутний їхній голос”. Деякі люди настільки сліпі розумово, що не бачать: нещастя, яке вони відчують, є, як правило, наслідком їхнього самолюбства. Вони не зауважують, що їхні дома могли би стати гарнішими, місцем відпочинку та щастя, а не місцем самолюбного нагромодження, докорів, невдоволення.

Хто розуміє цей стан у собі або в інших, повинен вигукнути: “Учителю, нехай я прозрію!” – і радіти настільки, наскільки він дізнається, що надходить час (і вже поряд), коли Царство Месії дасть благословення, розплющивши очі розуміння всім з Адамового роду.

R5484 (1914 p.)

“КОЖЕН, ХТО НАРОДИВСЯ [ЗАЧАТИЙ] ВІД БОГА, НЕ ГРІШИТЬ”

“Діточки мої, це пишу я до вас, щоб ви не грішили! А коли хто згрішить, то маємо Заступника перед Отцем, Ісуса Христа, Праведного” (1 Івана 2: 1).

Як подає історія, апостол Іван під час написання цього Послання був особою похилого віку. За переданням, з-посеред апостолів він помер останнім. У своєму зрілому віці він мав, чого й треба було чекати, милі, батьківські почуття до всієї Церкви і здобув через труднощі дуже лагідний характер. На основі оригіналу наш вірш, властиво кажучи, звучав би так: “Мої любі, це пишу я до вас”. Перекладачі, натомість, обрали довільно “діточки мої”. Мала дитина завжди вважається любобою.

Про св. Івана особливо згадується, як про “учня, що Ісус його любив” – про що свідчить сам апостол. Він, як виникає з цього, мав надзвичайно люблячу вдачу і одночасно велику силу характеру. І ось, коли його паломництво наближалось до кінця, його серце виказало повне любові піклування про Божих “діточок”. У попередньому розділі він вказує на те, що гріх є негативною річчю, проявом зіпсуття, і має вплив на всіх. Апостол стверджує, що коли хтось каже, що не має гріха, він обманює себе – є брехуном і робить Бога брехуном. Ми всі – грішники, і це факт, як свідчить Святе Письмо. Св. Іван дає зрозуміти, що коли ми кажемо, що

в нас немає гріха, ми стаємо Богу не до вподоби, бо Він бажає, щоб ми признавалися в наших гріхах, зверталися по очищення, намагаючись позбутися гріха наскільки це можливо.

Апостол говорить: “Це пишу я до вас, щоб ви не грішили”. Він не каже: “Так, ми всі грішні – що тут вдієш – і повинні перебувати в гріху”. Ні! Він каже: “Розуміючи, що ви робите прогріхи, які суперечать бажанням вашого серця, пам’ятайте, що є місце, куди можна прийти – Ублагальня, де ви можете признатися у ваших гріхах і отримати прощення. Пам’ятайте, що ми «маємо Заступника перед Отцем, Ісуса Христа, Праведного». Пам’ятайте, що Він дав себе Ціною відкуплення за всіх і що заслуга цієї ціни застосована за нас. Пам’ятайте, що всі гріхи плоті можуть бути прощені через віру в Його кров. Майте на увазі також, Він знає, що у недосконалій плоті ми, як Нові Створіння, не можемо поводитися досконало, і задля цього Бог поставив Його нашим Заступником і Головою над усім”.

НАШ ПЕРВОСВЯЩЕНИК ДАЄ ПРОЩЕННЯ

Наш Отець знає, що причиною всіх наших помилок є слабості плоті. Ісус віддав Своє життя, щоб звільнити нас від гріха і повернути до Отця, та з’явився в присутності Бога як Заступник за

всіх тих, які протягом Євангельського віку відвертаються від гріха і посвячують своє життя Його службі. Бачимо, що праведність Христа, завдяки великому жертвоприношенню за гріх (Його власного тіла з плоті), яке Він склав, є основою для прощення наших гріхів. Нам належить благословення та привілей приходити до Престолу Благодаті по милість і прощення за щоденні промахи, бо ми – Божі діти, і ми увійшли в синівські стосунки з Ним. Своїм становищем перед Отцем ми завдячуємо приписанню заслуги Ісуса. Ісус не заступається за нікого, окрім Божого народу. У наміри Отця не входить заступництво за світ, бо Божі стосунки зі світом будуть цілковито іншими.

Той, Хто сьогодні є нашим Заступником, скоро забере клас Церкви до Себе. Як великий Священик за чином Мелхиседека, Він царюватиме над світом тисячу років – але не як Заступник, а як Посередник між Богом і грішною людиною. Він виконуватиме працю реституції для світу під час цього царювання тисячі років і приведе до досконалості всіх, хто скористається з привілеїв та благословень, даних під час цього періоду часу. У кінці Тисячоліття, коли людство дійде до досконалості, Месія поверне його Отцю: люди, які стануть досконалими, вже не будуть потребувати посередника. Тому бачимо різницю між заступництвом Христа за Церкву і Його майбутньою працею посередника для світу людства.

УЗГОДЖЕННЯ УЯВНИХ ПРОТИРІЧЬ

Апостол Іван у тому ж посланні говорить: “Кожен, хто народився [зачатий] від Бога, не грішить”. Як це так? Чи ж апостол собі суперечить? Чи ж не каже він, що той, “хто народився [зачатий] від Бога, не грішить”, і при цьому говорить у нашому вірші, що ми є в небезпеці грішити? Чи ж він не говорить, що ми будемо казати неправду, якщо заперечимо, що ми грішимо? То що він має на увазі під виразом “Кожен, хто народився [зачатий] від Бога, не грішить”?

Відповідаємо, що зачатим від Бога Новим Створінням є свята воля, нова душа. Але це Нове Створіння має смертне тіло, в якому діє, і Бог обіцяє дати Новому Створінню нове тіло у воскресінні. Тим часом від нас вимагається жити в умовах нинішніх вад людського тіла і показувати шляхом доброї боротьби зі слабостями та гріхами, які укріпилися в нашій плоті, свою

вірність Богу та принципам праведності або ж, навпаки, свою невірність. Якщо ми потрапили в прогріх через незнання або спокусу, яку не зуміли проконтролювати, то це не є гріх з боку Нового Створіння, а недолугість плоті. Однак ми повинні звертатися до Бога по прощення за такі прогріхи.

Натомість Нове Створіння не грішить – “не чинить гріха”, як передає цей фрагмент *Emphatic Diaglott*. Хто любить гріх, той буде грішити, а хто не любить гріха, той не грішитиме добровільно. Він може спіткнутись через слабкість плоті або потрапити в пастку противника, але це вважатиметься ненавмисним з його боку. Ісус, наш Заступник, благає за такі гріхи, але не за свідомий гріх. Ісус вмирав не за добровільні гріхи Нового Створіння, а за гріхи, що виникали з гріхопадіння – за Адамів гріх. Тому, якщо хтось, як Нове Створіння, грішить добровільно, він гине. Наше перше життя було в Адамі; наша перша смерть була Адамовою смертю. Коли ми прийняли Христа і відбулося зачаття Нового Створіння, почалося наше друге життя. І якщо тепер хтось винний у свавільному гріху, він більше не зможе встояти перед Богом, а знову потрапить під вирок смерті – Другої Смерті.

СПОВІЛЬНЕННЯ ХОДИ НОВОГО СТВОРІННЯ

При нагоді варто відзначити, що часом буває свого роду мішаний стан: коли Нове Створіння недостатньо пильнувало перед спокусою, поступилося і тепер певною мірою відчуває вину. Тож наскільки Нове Створіння було халатним, недбалим, настільки Господнє лице виражатиме невдоволення. Якщо плоть починає робити погано, нова воля не повинна на це погоджуватися, не повинна дозволяти робити зло. Нове Створіння зобов'язане умирати плоть, завдавати їй смерті. Наскільки воно бездіяльне, настільки це – гріх. Повний гріх це повна згода нової волі, повне залишення Бога.

Але плоть має деякі забаганки і спокуси, і мова може йти про частково добровільний гріх. У такому випадку будуть дані різки в залежності від усвідомлення. Особа може опинитися в стані, коли вона стає духовно хворою, і Господь може цілковито позбавити її світла Свого лиця. Апостол Яків показує, що єдино правильним кроком для такої особи було би покликати старших Церкви, старших за віком, які мають духовний розум, щоб вони разом з нею прийшли до Престолу

Благодаті, де б вона здобула милість і віднови-лася до попереднього стану.

Звичайно, особи старшого віку, духовно зрілі, хоча й не старші зібрання, могли би послужити такому хворому, але бажано, щоб це були старші зібрання. Такий порядок може бути дуже принизливим для хворого на гріх брата, але цей крок може врятувати душу від смерті через належне упокорення себе “під міцну Божу руку”. І тоді він підніметься і знову стане справжньою Божою дитиною.

ХРИСТІЯНИНЕ, БУДЬ УВАЖНИЙ

Якщо ми усвідомлюємо, що через брак належної пильності або через слабкість плоті ми зробили неправильний крок, всупереч Господній волі та нашим, як Нових Створінь у Христі, інтересам, то не зволікаймо, а перегляньмо свої кроки і звернімося до Отця по прощення. “Маємо

жертівника, що від нього годуватися права не мають ті, хто скарі [образній] служить”, освяченого не кров’ю тельців та козлів, а дорогоцінною кров’ю Христа, і нам сказано “приступати з відвагою [зі святою відвагою і довірливою вірою] до престолу благодаті, щоб прийняти милість та для своєчасної допомоги знайти благодать” (Євр. 13: 10; 4: 16). Яким блаженним є цей Престол Благодаті, ця Ублагальня, про яку подбала для нас любов Отця! Якими занапаченими були би ми без неї! Так, улюблені, ходімо з великою обережністю – ніколи не розраховуймо на милість нашого Бога, якщо ми були недбалі в наших кроках. Замість цього зі щирою молитвою та пильністю, “зо страхом і тремтінням виконуймо своє спасіння”, бо то Отець “викликає в нас і хотіння, і чин за доброю волею Своєю” (Фил. 2: 12, 13).

R5491 (1914 p.)

ВОРОГИ ДУХОВНОГО ІЗРАЇЛЮ

*“Тільки будь дуже сильний та відважний”
(Книга Ісуса Навина 1: 7).*

Ці слова Єгови до Ісуса Навина, після того як він зайняв місце Мойсея як вождь Ізраїлю в нове життя, коли вони як народ Бога перейшли Йордан. Їх чекали битви (тепер навіть більше, ніж раніше), і вони, можливо, навіть не здогадувалися, скільки їм потрібно сил – відваги. Основою для сил та відваги була Божа обітниця. Бог звістив Аврааму, що Він уведе його насіння в Ханаанську землю і дасть її у спадок. Ті, які повірили в цю обітницю, потребували багато сил та відваги.

Бог послав Свого слугу, Мойсея, визволити їх з Єгипту і привести як Його народ у землю, про яку Він клявся їхнім батькам, що вона стане їхньою. Потрібно було багато відваги, щоб вийти із Єгипетської землі, і Бог проявив до них Свою милість в пустині, даючи благословення, якщо вони були вірні та слухняні, і покарання, якщо вони провинилися, були неслухняні і піднімали бунт. Тепер вони починали розуміти обітницю, виконання яких сподівалися. “Будь дуже сильний та відважний”, – застерігав їх Єгова через Ісуса Навина. Вони увійшли в Обіцяну Землю, і тепер їм треба було вести добру боротьбу проти своїх ворогів. Бог не обіцяв їм мирного входження у володіння; вони повинні були воювати і здолати своїх ворогів.

Ізраїль був образним народом, і його боротьба теж була образною. Було би жахливо, якби їм спало на думку, що всі люди, яких вони мали наказ знищити, потрапили би до пекла вічних мук! Якби ізраїльтянам було сказано бути сильними і сміливими в тому, щоб відправити своїх ворогів до такого пекла, це була би жахлива думка! Та коли ми розуміємо, що покаранням за гріх є смерть, а не вічні муки, і що “пекло” – це стан смерті, ми бачимо справу в іншому світлі. Чи люди вмирають від меча, чи від моровиці, чи від сухот, чи від нещасного випадку, це лише виконання Божественного вироку на всьому людстві, яке триватиме доти, аж припиниться в Божому часі та Божим шляхом. Це вносить інший аспект в усю справу.

НАДІЯ ДЛЯ АМАЛИКИТЯН, ХІТТЕЯН І Т. П.

Зло, чинене амаликитянами, хіттеянами, амореями, перізеянами, евусеянами і т. п., досягло межі. Вони мали можливості, мали трохи світла, проте грішний шлях, якого вони трималися, тепер наближався до кінця. Вони, як і всі інші, які зійшли до гробу в незнанні та грішному волевиявленні, отримають (коли Месія візьме Своє Царство) нагоди воскресіння та кращі, більш сприятливі обставини. І як у минулому вони мали досвід гріха, так у майбутньому вони матимуть

досвід добра і можливість вибрати між правдою і неправдою, добром і злом. Сподіваємось, що деякі люди матимуть користь зі свого досвіду в минулому і виберуть добро, коли побачать різницю і позбудуться осліплюючих впливів.

ОБРАЗНИЙ ХАРАКТЕР ВОРОГІВ ІЗРАЇЛЮ

Сини Ізраїлю представляли Духовний Ізраїль. Вороги, яких вони знищили, представляли ворогів Церкви. Якщо мова йде про Церкву, то ми перейшли від стану гріха і деградації до єдності з Богом. Для одних це міг бути дуже довгий шлях, а для інших – трохи коротший завдяки більшій вірі та слухняності. Досягши особливого благословення, коли повністю посвятилися Богу, ми увійшли у відпочинок. “Бо до Його відпочинку входимо ми, що ввірували”, – каже апостол Павло. І цей відпочинок, в який входимо, мабуть, представлений “Обіцяною Землею” Ханаану.

Та коли ми входимо в цей відпочинок Віри, то натрапляємо на могутніх ворогів, яких треба завоювати. Ці вороги укріпилися в нашому тілі. У випадку образних народів, які були ворогами Ізраїлю, ізраїльтянам було важко витіснити і знищити тих, які так міцно укріпилися. Набагато легше було нищити інших. Наскільки нам відомо, ізраїльтяни довгі-довгі роки – мабуть століттями – завойовували землю та своїх ворогів. Лише за часів царя Давида ворогів вдалося підкорити цілковито. Так само є з ворогами в нашій плоті: ми повинні вести добру боротьбу проти них. Не можна робити жодних поступок плоті; всі вороги мають бути знищені – розбиті на смерть.

Наслідком цієї боротьби є смерть: чи то смерть Нового Створіння, чи смерть старого створіння. Якщо Нове Створіння не зможе перемогти, воно буде знищене – помре Другою Смертю. Єгова, вживаючи слова нашого вірша, звертається більше до нас – духовних ізраїльтян – аніж до Ісуса Навина та буквальних ізраїльтян, тобто ми можемо знайти ще глибше застосування Його слів, ніж це

міг зробити тілесний Ізраїль. Та ми не можемо перемогти в цій боротьбі самі. Апостол Павло признався: “Коли бо я слабкий, тоді я сильний”, – маючи на увазі, що коли я розумію власні слабкості і не можу успішно справитися з плоттю та її слабкостями, тоді я сильний у Господі. Я би не міг вести добрий бій сам. Він розумів виконання Господньої обітниці: “Досить тобі Моєї благодаті, бо сила Моя здійснюється в [твій] немочі”.

Справді, таким є досвід усіх Божих “малих”. Усвідомлення цього змушує нас звертатися до надзвичайно великих та дорогоцінних обітниць Господа, щоб зміцнити серце і поновити зусилля, щоб ми могли бути сильними та мужніми і остаточно завдяки Божій благодаті могли вийти переможцями, і навіть більше ніж переможцями, через Того, Хто полюбив нас і купив Своєю дорогоцінною кров’ю.

СПРАВЖНЯ ВІДВАГА І ДУХ УДАВАНОЇ ХОРОБРОСТІ

Будьмо відважними! Є різні види відваги: один породжений егоїзмом та самовпевненістю, інший виникає з духа недбалості, яка неспроможна належно оцінити труднощі на шляху. Але справжня відвага, яку Господнє Слово радить Його народу і якою всі духовні ізраїльтяни повинні намагатися володіти, це відвага, яка (уважно вивчаючи та розуміючи випробування і труднощі перед собою, усвідомлюючи власну неспроможність) звертається до Господа з вірою за потрібною підтримкою, довіряючи Його дорогоцінним обітницям. Це дозволяє бути сильним і відважним перед лицем труднощів, небезпек та перешкод, які приголомшують тих, хто покладається тільки на власні сили.

Тому “будьмо дуже сильні та відважні”: сильні в Господі та в силі Його могутності! Більший бо Той, хто на нашому боці, ніж усі, хто проти нас! Одягнімо всю Божу зброю, щоб ми встояли в цьому злому дні.

R5509 (1914 p.)

НАША ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ПЕРЕД ТЕПЕРІШНЬОЮ ПРАВДОЮ

“І стало це в серці моїм, як огонь той палючий, замкнений у костях моїх, і я змучивсь тримати його й більш не можу” (Єремії 20: 9).

ПРОРОК Єремія вживає дуже переконливе порівняння. Він мав у своєму серці гарячий

запал, всеохоплююче відчуття усієї важливості послання, дорученого йому, щоб передати його далі. Попереднє Боже Слово про Ізраїль, передане через нього, народ відкинув, знехтував ним, що дуже його засмутило. Він признався:

“Сталося слово Господне мені цілий день за ганьбу й посміховище... І я був сказав: «Не буду Його споминати, і не буду вже Йменням Його говорити!» І стало це в серці моїм, як огонь той палючий, замкнений у костях моїх, і я змучивсь тримати його й більш не можу”. Послання належало розповісти. Господь доручив передати Ізраїлю, що той буде відданий у руки ворогів.

Це слово Господа пророк Єремія передав ще перед сімдесятилітнім полонем юдеїв. У Ізраїлі були фальшиві пророки, які говорили, що цар Юди здобуде перемогу над своїми ворогами. Народ хотів чути запевнення, що саме так буде, тому знехтував справжнім пророком Господа, який передав справжнє послання від Бога. Єремія сказав, що народ не зміг виконати своєї угоди з Господом; що люди не виконали своїх обіцянок перед Єговою, народом Якого назвалися і Якому обіцяли вірно служити; що навіть тоді було ще не пізно для кого-небудь з них врятуватися, навернувшись; що народ напевно буде відданий своїм ворогам і забраний в неволю.

ОСОБЛИВЕ ВИПРОБУВАННЯ ЄРЕМІЇ

Єремія знав, що фальшиві пророки будуть підбадьорювати царя і що сам він стягне на свою голову царський гнів, повторюючи послання, яке Єгова велів йому передати. Він старався уникнути безчестя, докорів та переслідування, які, як знав з досвіду, придуть за вірність Господу, але переміг спокусу змовчати. Так, він буде говорити, як Бог наказав йому, і тоді будь-що-будь. Він ще раз скаже Ізраїлю слова, які були йому дані. Він ще раз попередить людей.

Коли б Єремія дозволив, щоб ним опанував страх, і приховав послання, то він, безперечно, перестав би бути мовним знаряддям Бога, і на його місце, щоб передати послання, був би призначений інший. Тоді огонь, що палав у серці пророка, ставав би щораз слабшим, аж врешті згас би цілковито. Якщо вогонь позбавити тяги на деякий час, він почне гаснути. Це настільки ж правдиво про світ моральних та духовних сил, як про фізичну природу. Ось чому апостол наполягав: “Духа не вгашайте”. Ми можемо дозволити Святому Духу згаснути в серці, якщо занедаємо виконувати наш обов’язок, занедаємо вірно дотримуватись нашої угоди. Світло в нас,

священний вогонь, жеврітиме якийсь час, аж врешті згасне. Пророк Єремія не міг стриматися від того, що Бог доручив йому сказати; він не міг загасити вогонь у своїй душі, не втративши єдності з Єговою.

БОЖЕ ПОСЛАННЯ, ДАНЕ НАМ СЬОГОДНІ

Те саме відбувається з нами сьогодні. Бог дозволив нам проникнути в таємницю Його задумів. Він дав нам чудове духовне провітлення. Він дав нам Послання великої ваги, щоб передати його Своему народові. Господь сказав нам, що гряде велика зміна, що дозвіл на владу поганських народів незабаром вичерпається. Нам сказано, що теперішні релігійні системи християнства повинні впасти, що правління теперішнього ладу ось-ось закінчиться, і панування має бути дане Тому, “Хто має право” царювати. Царства цього світу мають незабаром стати “Царством Господа нашого і Христа Його, [Який] і буде царювати віки вічні” (Гиж.).

Це Послання не треба говорити нав’язливо, проте його треба говорити. Великий Цар, призначений Богом, повинен незабаром увійти. За часів Єремії послання полягало в тому, що Царство Бога, Його образне царство, скоро буде повалене. Мав бути даний дозвіл на владу поган під пануванням князя цього світу. Цей стан речей мав тривати певний означений час, і сьогодні цей час майже вичерпався. Царський Син скоро має отримати Свою давно обіцяну спадщину (Пс. 2: 7-9). Як ми радіємо, що наше Послання стосується не повалення Божого Царства, а, навпаки, повалення царства темряви і встановлення Царства Бога.

Тому ми повинні розповідати це славне Послання. Ми повинні розповідати його нашими вчинками, нашими словами, з допомогою друкованих сторінок, візуальним представленням, а також усіляким чином, на який Господь нам дозволить. Якщо ж через страх зазнати переслідувань або втратити престиж в очах людей, або з любові до вигод, або з якоїсь іншої причини ми не зуміємо передати це Послання від Бога, воно буде забране від нас і дане тому, хто заслуговує. Господь шукає тих, які готові хоробро відстоювати Його Самого, праведність, правду. Якщо ми виявимося заслабкими, ми не будемо придатними до Царства.

ЧИ МИ ДОТРИМУЄМОСЯ НАШИХ ПОВНОВАЖЕНЬ?

Чи це дивовижне Послання – Послання, подібне до якого ніколи не було дане ані людям, ані ангелам, щоб його розповісти іншим, – палає в нас? Чи ми говоримо про нього, щоб його надихаюча сила змогла запалити вогонь у серцях інших? Чи ми співаємо з поетом:

“Розказувати люблю,
Бо радість в ній моя,
І це якраз причина
Чому звіщаю я”.

Якщо ми будемо уникати розповідати Радісну Вістку, то, як наслідок, вогонь Божого Святого Духа почне згасати в нас. А якщо світло, яке є в нас, стане темрявою, то якою великою буде ця темрява! Володіння Правдою – Божим Посланням – несе зі собою велику відповідальність. Чи ми будемо вірні їй? Чи ми покажемо нашому Богу наше глибоке сприйняття Його люблячої доброти, що Він дав нам знання Свого чудового Послання Спасіння, Свого славного Плану з його часами і порами?

Є різниця між діяльністю Господнього Духа в Його дітях зараз і діяльністю за днів пророка Єремії та інших святих пророків. Під час Юдейського віку Святий Дух діяв на слуг та речників Бога механічним чином. Сьогодні Господній народ має Його Послання

і Його писане Слово, а також зачаття Духа, яке дає нам духовне розуміння, недоступне для Його народу в минулих віках. Таємниці Бога сьогодні відкриті Його вірним дітям – тим, хто пильнує. Нам дано ясне розуміння “Божих глибин”, окремі риси яких ніколи не були виявлені раніше навіть найбільш вірним Господнім святым (1 Сол. 5: 1-6).

“ДЕНЬ НАБЛИЗИВСЯ”

Апостол Павло також говорить нам, що речі, написані про слуг Господа в минулі епохи, були написані для попередження, навчання і підтримки нас, “на яких кінці віків прийшли” (1 Кор. 10: 11, KJV). Дивлячись на все це, улюблені, “якими мусите бути в святому житті та в побожності ви”? З якою наполегливістю, з якою ретельною дбайливістю повинні ми звертати увагу на Слово, сказане до нас? Будьмо вірними у викладенні Послання нашого Господа, на яке зараз є пора. Переказуймо слова, які Він вклав у наші уста, не дивлячись на те, чи інші слухають, чи уникають нас, чи наша вірність приносить нам милість чи немилість світу та номінального духовного Ізраїлю. Однак намагаймося говорити Його Слово в покорі та любові, залишаючи наслідки нашому великому Головному Жнивварю. “День наблизився”!
R5489 (1914 p.)

ВЕЛИКИЙ ПАСТИР ТА ЙОГО ВІВЦІ

“Господь то мій Пастир” (Псалом 23: 1).

СКРІЗЬ у Старому Завіті слово, перекладене як “Господь”, це єврейське “Єгова”, і стосується Небесного Отця, а не Небесного Сина. Думка, представлена тут (а також в інших віршах), полягає в тому, що великий Головний Пастир призначив Свого Сина бути пастирем овець, так само як Син призначив пастирів у підлеглий Йому Церкві. Пастирська праця не має відношення до світу. Великий Пастир не пасе козлів або вовків. Він пасе тільки вівці, і особлива увага приділяється Божому Стаду. Великий Пастир доглядає інтереси Своїх овець, забезпечує їх усім, веде на зелені пасовища, як про це розповідає псалмист. Він також захищає їх від вовків та інших хижих тварин.

Якщо ми запитаємо: “Хто є цими вівцями?” – то побачимо, що Святе Письмо дає нам

гарний доказ того, що початково цим стадом був юдейський народ і що цар Давид вважав себе однією з овець. Господь вибрав Ізраїль не за те, що він був кращим від решти людства. Ні. Бог зробив виняток для цього народу задля батька Авраама, заради якого став “Пастирем Ізраїлю”. Задля великої віри Авраама в Бога та його щирої слухняності в найбільш суворих випробуваннях Господь обіцяв зробити його насіння особливим народом понад усі народи землі. Він обіцяв благословити його, взяти на Себе особливу турботу над його справами і остаточно вжити для благословення всіх інших народів. Так Бог зробив євреїв Своїм вибраним народом. Наскільки вони були слухняні Його наказам, настільки Він благословив їх, а якщо вони йшли на манівці, Він карав їх і приводив назад під Свою опіку.

Але Авраам повинен був мати ще інше Насіння, духовне, щоб царювати над природним насінням і через нього благословити всі народи та племена. Як знаємо, цей вірш має особливе застосування до Духовного Ізраїлю, бо Духовного Ізраїлю стосуються найголовніші Божі обітниці. Тілесний Ізраїль був дітьми Авраама по плоті, натомість духовні діти Авраама є зачаті Святим Духом до нової, духовної природи. Тож хоча Господь дбав про справи тілесного Ізраїлю і далі дбає, Він ще більше дбає про справи Духовного Ізраїлю.

Отже, як ми розуміємо, тим, хто говорить слова цього вірша – якщо дивитися з пророчого погляду – є передусім Господь Ісус, а також Його посвячені послідовники впродовж Євангельського віку, всі члени Його Тіла. Всі вони мають право вживати слова: “Господь то мій Пастир, тому в недостатку не буду, на пасовиськах зелених оселить мене, на тиху воду мене запровадить! Він душу мою відживляє, провадить мене ради Ймення Свого по стежках справедливості”.

СТЕРЕЖІТЬСЯ ВОВКІВ

У 23 Псалмі мається на увазі різниця між вівцями і вовками. Світу подобаються сильні, здібні захистити себе та свої права. На їхніх гербах ми ніколи не знайдемо зображення вівці. Зате ми бачимо левів, орлів з розпростертими крилами та гострими кігтями і дзьобом, бачимо драконів, ведмедів та змії – все, що свідчить про лють, жадобу, хитрість, пошуки завоювань. Господь обминув всі ці сильні, войовничі народи – лева, орла, ведмедя і т. д. – і покликав новий народ, цілковито відмінний від кожного з них.

Бог вибрав для членства в цьому народі небагатьох, які мають вдачу овець і прагнуть увійти в Його Кошару. Для них Він передбачив особливий шлях, яким можна увійти в неї. У Його Кошарі немає ні ведмедя, ні тигра, ні вовків, ні хижих птахів, бо Бог не визнає таких, не годує і не дбає про них, як дбає про Своїх овець. Він є Пастирем тільки вівцям.

Тому, якщо ми пристосовуємо обітницю цього чудового Псалму до себе, ми повинні упевнитися, що маємо вдачу овець і прагнення бути веденими справжнім Пастирем. Ми повинні завжди пам'ятати, що є лише один Пастир, здібний подбати про наші інтереси, і ці інтереси можна безпечно Йому довірити. Чужий

пастир зіб'є вівці з пуття, заведе у труднощі, небезпеку і нещастя. Ось чому ми не довіряємо усякому, хто одягає наряд пастуха. Є тільки один Пастир, якому можемо довіряти.

ДБАЙЛИВА ПАСТИРСЬКА ОПІКА

Великий Головний Пастир готовий прийняти всіх заблудних овець, які прагнуть повернутися до Кошари. Він призначив Пастирем Того, Хто помер за нас, щоб Він міг повністю визволити овець від лукавого – від лева, який ричить і ходить довкола, шукаючи, кого би пожерти. Наш добрий Спаситель залишив Подвір'я Слави і зійшов на землю, де тридцять три роки стомленими ногами ходив долиною сліз. Він змішався з вбогими та простакуватими; плакав зі засумованими та грішними; не мав місця, де прихилити Свою голову; носив смутки та немочі тих, які Його оточували; страждав та горював; зносив сором та безчестя – і все це аж до смерті! Чому? Щоби спасти “загублених овець”. Упродовж років Своєї земної мандрівки Він відмовився від блаженної спільності з чудовим небесним військом, щоб знайти заблудлих овець і привести їх назад до Божої Кошари.

Якими вдячними повинні бути ми за такого Пастиря! Як усіма силами повинні ми звіщати Його чесноти! Дійсно, ми ніколи не зможемо дізнатись із цього боку завіси, “якою темною була година, крізь яку перейшов Господь”, щоб відкупити нас для Бога. Але відколи ми стали Його вівцями, Він дбайливо опікується всіма нашими справами і захищає нас від всякого лиха та небезпечних пасток, які чигають на нашій стежці.

ЛЮДСТВО – ЗАГУБЛЕНІ ВІВЦІ

Весь рід Адама є “загубленими вівцями”. Скоро великий Небесний Пастир збере Свої вівці теперішнього віку до кошари за завісою, і тоді в Нього буде інше стадо – увесь світ. “Також маю Я інших овець, які не з цієї кошари, Я повинен і їх припровадити”, – каже Учитель. Остаточо всі, які стануть справді благочестивими, будуть раді належати до Господніх овець. Вони зрозуміють великий Божий План спасіння людей і оцінять дивовижне благословення, дане світу великим Головним Пастирем, Який послав Свого Сина померти за все людство, щоб люди через Нього могли жити.

Хто прийме ці ласкаві задуми і буде слухняний правам та постановам Господнього Царства (поступаючи якомога краще), той буде приведений у кошару. Така особа, залежно від слухняності, буде піднята з деградації до досконалості. Ось так всі, які стануть вівцями в наступному віці, матимуть догляд – ніщо їм не зашкодить, ані їх не скривдить. Господь не дозволить на них жодне лихо. Вони будуть пастися на зелених пасовищах і пити чисту, освіжаючу воду Правди. Вони отримають чудову спадщину.

Натомість вівці теперішнього віку, яких чекає вивіщення і які повинні вести пастирську працю для цих овець в грядущому віці, отримують інші, особливі випробування, які повинні приготувати їх до майбутнього великого завдання. Відколи їх прийнято на цей вищий рівень, до них є інше ставлення. Це означає, що вони повинні мати певні випробування та тілесні страждання. І якщо ці вівці розуміють, що згадані важкі випробування на шляху обов'язкові для них, вони здатні радіти. Якщо вони повністю довіряють Пастирю, то знають, що Він не дозволить на непотрібні труднощі, і жодні з них не завдадуть їм шкоди. Він керуватиме їхніми справами і дозволить, щоби все було для їхнього добра, адже вони люблять Його і покликані згідно з Божою Постановою.

Такою є Мала Черідка, вівці найвищого рангу. Вони становлять тільки малу частину людства, маючи особливі прикмети наполегливості, покори і любові до праведності. Увійшовши в Божу Кошару, ми маємо всі

причини довіряти великому Пастирю, ми повинні бачити Його постійний догляд за нами і найвище зацікавлення нашим духовним добробутом. Будьмо добрими вівцями! Уважаймо, щоб не піти кудись з Кошари (чи то направо, чи наліво), щоб нас ніщо не звабило податися зі зелених пасовищ та від чистої води кудись в будяки та отруйні бур'яни на обхідні стежки або до брудних, занечисчених вод людських спекуляцій та ілюзорних теорій.

ПРИКМЕТИ ОВЕЦЬ

“Мого голосу слухають вівці Мої”, – каже Учитель. Якщо ми справжні Господні вівці, ми будемо знати Його голос. Ми не помилимося і не підемо за чужим, а утікати від нього, бо не знаємо чужого голосу (Ів. 10: 27; 10: 5). Даючи Своєму народові назву “Отара Мого пасовиська” (Єр. 23: 1), Небесний Отець вибрав істотний і відповідний символ типу характеру, який Він шукає. Особливими прикметами овець є лагідність, тямучість, відсутність самовпевненості, слухняність пастирю, якому вони цілковито довіряють. Справжня вівця буде уважно прислухатися навіть до найтихішого звуку голосу пастиря. Вона швидко відгукується на його оклик і уважна до його керівництва. Тож проявляймо всі ці бажані риси характеру, і завжди будьмо близько до нашого Небесного Пастиря та Провідника, перебуваючи під Його люблячою опікою та невсипущим оком. Хто перебуває в Христі, той безпечний.

R5490 (1914 p.)

ЛІТЕРАТУРА

Пропонуємо читачам наступні книги та брошури:

- Серія книг “Виклади Святого Письма”
 - Том 1 – “Божественний план віків” (укр.)
 - Том 2 – “Надійшов час” (укр. та рос.)
 - Том 3 – “Нехай прийде Царство Твоє” (укр. та рос.)
 - Том 4 – “Битва Армагеддону” (укр.)
 - Том 5 – “Примирення між Богом і людьми” (укр.)
 - Том 6 – “Нове Створіння” (укр.)
- Небесна Манна (укр. та рос.)
- Фото-драма сотворення (рос.)
- На переломі віків (видання 2004 р., 92 стор.) (укр.)
- Боже Царство (86 стор.) (укр.)
- Біблійні люди (450 стор., видання 1995 р.) (укр.)
- Надія (22 стор.) (укр.)

- Кров Примирення (28 стор.) (укр.)
- Нові небеса і нова земля (24 стор.) (укр.)
- Чому Бог дозволив зло? (28 стор.) (укр.)
- Що таке душа? (34 стор.) (укр.)
- Что говорит Священное Писание о спиритизме? (88 стор.) (рос.)
- Де є померлі? (62 стор.) (укр.)
- Свічник (періодичне видання, 46 стор.)
Вся література висилається безкоштовно.

Просимо завітати в Інтернет на сторінку www.scripturestudy.net, де можна знайти додаткову літературу українською та російською мовами.